Machine Translated by Google

Ministerie van Volksgezondheid en Zorgdiensten

overlegnota

Tijdelijke wijzigingen in

de Wet Infectiebestrijding

(uitbreiding van de regels op corona certificaat)

Machine Translated by Google

Inhoud

1 Hoofdinhoud van de consultatienota 4

2. Achtergrond 6

2.1 Inleiding 6

2.2 Wat is het coronacertificaat? 6

3 Juridisch kader en toepasselijk recht 8

3.1 De Wet Infectiebestrijding 8

3.2 De Grondwet en internationale mensenrechtenverplichtingen 11

3.2.1 Het legaliteitsbeginsel 12

3.2.2 Het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven en de woning 12

3.2.3 Het recht op godsdienstvrijheid 14

3.2.4 Het recht op vrijheid van vergadering 15

3.2.5 Het recht op bewegingsvrijheid 15

3.2.6 Bescherming tegen discriminatie 15

3.3 De EER-overeenkomst 16

3.4 EU-forordningen - EU digitaal COVID-certificaat (EU DCC) 17

3.5 De Privacyverordening, de Wet op de persoonsgegevens en de Wet gezondheidsregister 18

3.6 De Wet gelijkheid en discriminatie 19

3.7 De Arbeidsomstandighedenwet 19

3.7.1 Eisen voor een volledig veilige werkomgeving 20

3.7.2 Beheersmaatregelen in het bedrijf 20

3.8 De Covid-19-verordening 22

3.9 Regeling Rijksvaccinatieprogramma 22

3.10 Regeling melding en maatregelen bij ernstige incidenten van betekenis voor de internationale volksgezondheid (IHR-regelgeving) 23

3.11 Tijdelijke wet- en regelgeving inzake inreisbeperkingen voor vreemdelingen omwille van Volksgezondheid 23

4 Andere landen 24

4.1 Denemarken 24

4.2 Zweden 24

4.3 Duitsland 25

5 Infectiebestrijding professionele uitgangspunten 27

Machine Translated by Google

6 De beoordelingen van het ministerie 29

6.1 Verlenging tijdelijke bepalingen coronacertificaten 29

6.2 Gebruik van coronacertificaat als documentatie 30

6.2.1 Niet gevaccineerd met negatieve test 33

7 Gedifferentieerde maatregelen voor infectiebeheersing - enkele speciale gebieden 35

7.1 Kinderen onder de 16 jaar 35

7.2 Arbeidsomstandigheden 36

7.3 Religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen 37

7.4 Bezoeken aan gezondheidsinstellingen, gevangenissen, enz. 38

7.5 Corona-certificaat als documentatie in andere contexten 38

8 Administratieve en financiële gevolgen 40

9 Opmerkingen over het wetsvoorstel 41

Machine Translated by Google

1 Hoofdinhoud van de raadplegingsnota

In deze overlegnota stelt het ministerie van VWS voor om de geldigheidsduur van de tijdelijke bepalingen over coronacertificaten in Wet nr. 55 van 5 augustus 1994 ter bescherming tegen infectieziekten (Wet Infectiebestrijding), hoofdstuk 4A, te verlengen. De tijdelijke bepalingen over het gebruik van coronacertificaten zijn ingevoerd bij wet nr. 66 van 11 juni 2021, die op dezelfde dag in werking is getreden.

We moeten voorbereid zijn op een gewijzigde infectiesituatie en dat het wellicht nodig is om opnieuw strikte infectiebeheersingsmaatregelen in te voeren. De paraatheid moet nog steeds hoog zijn en we moeten effectief kunnen reageren. Oorspronkelijk zouden de bepalingen over coronacertificaten zes maanden na de inwerkingtreding ervan komen te vervallen. Bij de wijzigingswet van 29 november 2021 is de ambtstermijn verlengd tot 1 juli 2022. Het ministerie is van mening dat het om redenen van paraatheid bij calamiteiten noodzakelijk is om het gebruik van een krooncertificaat daarna toe te staan.

Op 3 februari heeft de Europese Commissie voorgesteld de rechtsgrondslag voor het EU Digital Crown-certificaat met een jaar te verlengen, tot 30 juni 2023 (Verordening tot wijziging van Verordening (EU) 2021/953 betreffende een kader voor de uitgifte, verificatie en acceptatie van interoperabel COVID) 19 vaccinatie-, test- en herstelcertificaten (EU Digital COVID-certificaat).
De Commissie wijst erop dat covid-19 nog steeds wijdverbreid is in Europa en dat het in dit stadium niet mogelijk is om de impact van een mogelijke toename van infecties in de tweede helft van 2022 of de opkomst van nieuwe rassen te voorspellen. Verlenging van de regeling zorgt ervoor dat reizigers hun coronacertificaat kunnen blijven gebruiken als ze in de EER reizen. Het voorstel van de Commissie wordt tijdig aangepast om ervoor te zorgen dat het Europees Parlement en de Raad het wetgevingsproces kunnen beëindigen voordat de huidige verordeningen verstrijken. Het is daarom wenselijk om de vraag te horen over het verlengen van de tijdelijke bepalingen over het gebruik van coronacertificaten, zodat het ook na 1 juli 2022 mogelijk zal zijn om eisen te stellen dat vaccinstatus, herzien covid 19 of testresultaat (coronastatus) is gedocumenteerd met coronacertificaat.

In deze overlegnota stelt het ministerie ook een aanpassing voor van de formulering van de tijdelijke toezichthouder voor regels op coronacertificaten § 4A-2 tweede lid. In de wijziging wordt de relatie tussen § 4A-2 en de wet op infectiebeheersingsmaatregelen gespecificeerd door het onderscheid tussen de afbakening van *infectiebeheersingsmaatregelen* en het gebruik van een coronacertificaat als *documentatie te verduidelijken.* Corona-certificaat kan worden gebruikt als documentatie in verband met infectiebeheersingsmaatregelen die onderscheid maken tussen groepen personen op basis van vaccinatiestatus, covid-19-review of testresultaten (gedifferentieerde infectiebeheersingsmaatregelen). Het zijn echter niet de regels voor hart- en vaatziekten die bepalen of een infectiebeheersingsmaatregel onderscheid kan of moet maken tussen groepen personen.
Dit hangt af van de regels van de Wet infectiebeheersing over de verschillende maatregelen ter bestrijding van infectie, bijvoorbeeld § 4-1, evenals de basisvereisten voor proportionaliteit etc. in de Wet infectiebestrijding § 1-5. Het gebruik van een coronacertificaat gaat over het documenteren van vaccinatie, toetsing van covid-19 of testresultaten als dit wordt meegenomen in de afbakening van besmettelijke bestrijdingsmaatregelen. Met andere woorden, artikel 4A-2 van de Wet Infectiebestrijding op coronacertificaten beperkt niet het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen vast te stellen conform de overige bepalingen van de Wet Infectiebestrijding. De aanpassing in de bewoordingen houdt geen wijziging van de huidige wet in, maar een verduidelijking die het ministerie passend acht in het licht van de maatschappelijke discussie over het gebruiksrecht van coronacertificaten.

Machine Translated by Google

Het ministerie stelt geen wijziging voor van de regels van de Wet infectiebeheersing over de verschillende maatregelen voor infectiebeheersing. Het is in lijn met de bepalingen van de Wet Infectiebestrijding dat vaccinatiestatus, door middel van covid-19 of testresultaten kan worden meegenomen in de afbakening van infectiebestrijdingsmaatregelen. Doorslaggevend is of dit conform de Wet Infectiebestrijding § 1-5 is gebaseerd op een duidelijke medische professionele rechtvaardiging, noodzakelijk is uit het oogpunt van infectiebeheersing en nuttig lijkt na een algehele beoordeling. Deze basisvereiste van evenredigheid, evenals belemmeringen op grond van de Grondwet en internationale mensenrechten, kan betekenen dat maatregelen voor infectiebestrijding moeten worden gedifferentieerd, als de redenen voor de maatregel niet alle bevolkingsgroepen dekken. Zo kan het nodig zijn om uitzonderingen te maken op een infectiebestrijdingsmaatregel voor degenen die zijn ingeënt of covid-19 hebben ondergaan. Tegelijkertijd moet worden afgewogen of dit in verhouding staat tot de niet-gevaccineerden, als ze het slechter doen dan met alternatieve maatregelen die niet differentiëren. Deze afweging van de tegenstrijdige overwegingen is complex en kan veeleisend zijn.

De consultatienota gaat ook in op het wettelijk kader voor gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen, evenals een aantal algemene overwegingen met betrekking tot eventuele toekomstige behoeften aan beoordelingen op verschillende gebieden, ongeacht de huidige infectiesituatie, waaronder de relatie met kinderen en jongeren onder de 16 jaar , gebruik in restaurants, evenementen en werkomstandigheden. De rekening zelf is echter alleen als documentatie gekoppeld aan een coronacertificaat.

Machine Translated by Google

2. Achtergrond

2.1 Inleiding

Het coronavirus SARS-CoV-2 verspreidt zich sinds 2019 tussen mensen en veroorzaakt de ziekte covid-19. Op 30 januari 2020 heeft de Wereldgezondheidsorganisatie de uitbraak van covid-19 uitgeroepen tot een ernstig incident van belang voor de internationale volksgezondheid. De hele wereldorganisatie heeft de uitbraak ook gedefinieerd als een pandemie. Volgens de Wet infectiebeheersing is co vid-19 een over het algemeen gevaarlijke infectieziekte en wordt de uitbraak gedefinieerd als een ernstige uitbraak. De ziekte heeft een volkomen buitengewone situatie veroorzaakt en er zijn een aantal infectiebeheersingsmaatregelen genomen om de verspreiding te voorkomen.

2.2 Wat is het coronacertificaat?

Het coronacertificaat is een systeem voor veilige en geverifieerde documentatie van de vaccinatiestatus, beoordeelde coronaziekte (covid-19) en testresultaten, dat is gebaseerd op het EU-raamwerk «EU digitaal COVID-certificaat». De Commissie heeft een "gateway" voor de uitwisseling van certificaatsleutels ingesteld, zodat certificaten over de landsgrenzen heen kunnen worden geverifieerd. Noorwegen is op 24 juni 2021 toegetreden tot de EU-oplossing en heeft sindsdien een coronacertificaat geaccepteerd dat in overeenstemming is met het digitale coronacertificaat van de EU, zie Verordening (EU) 2021/953 artikel 3 als documentatie. Het coronacertificaat kan digitaal worden getoond en eventueel op papier worden geprint. Bouwers die de toegangsoplossing tot hun coronacertificaat op helsen orge.no niet kunnen gebruiken, kunnen deze via Helfo per post opgestuurd krijgen.

Vanaf 1 februari 2022 zijn alle gemeenten verplicht om op basis van testen een coronaverklaring af te geven aan personen met een Noors geboortenummer, d-nummer of gezamenlijk hulpnummer. Dit betekent dat mensen ook papieren testcertificaten kunnen krijgen waar tests worden uitgevoerd.

Mensen zonder Noors geboortenummer of d-nummer die een vaccin hebben gekregen in Noorwegen kunnen contact opnemen met Helfo om het vaccin opnieuw te laten registreren in SYSVAK (Nationaal Vaccinatie Register) en een coronacertificaat uit te printen. De oplossing houdt in dat er een kopie van een geldig legitimatiebewijs (paspoort, rijbewijs of nationale identiteitskaart) en een kopie van het vaccinatiebewijs moet worden overlegd.

Corona certificaat heeft een technische geldigheid (vervaldatum) vanaf 90 dagen. Deze datum is verschuifbaar en zorgt ervoor dat het certificaat nog 90 dagen geldig is. De reden waarom het coronacertificaat slechts 90 dagen van tevoren technisch geldig is, is om misbruik te voorkomen. Er is een verschil tussen hoe lang het certificaat technisch geldig is en wat een geldig certificaat geeft.
Wat een geldig certificaat geeft, wordt bepaald door medische regels op basis van wat is geregistreerd door test- en vaccinatie-informatie over het individu.

Het certificaat bestaat uit identiteitsgegevens en drie medische delen. Identiteitsinformatie omvat alleen naam en geboortedatum. De medische delen bestaan uit een deel dat de vaccinatiestatus laat zien, een deel dat coronaire hartziekte laat zien en een deel dat testresultaten laat zien. Het certificaat bevat ook metadata over de uitgever van het certificaat, de certificaatidentificatie en de geldigheidsduur van het certificaat (van en tot). Vaccinaties zijn geregistreerd in SYSVAK en laboratoria

Machine Translated by Google

Tories rapporteren testresultaten aan MSIS (Communicable Diseases Notification System). Geregistreerde personen hebben recht op toegang tot informatie over zichzelf in deze registers, en kunnen de geregistreerde gegevens inzien via helsenorge.no.

Resultaten van zelftesten die door de testpersoon (zonder hulp van een gezondheidsprofessional) zijn uitgevoerd en gelezen, worden niet opgenomen in het coronacertificaat. Evenmin worden resultaten van massale testen op scholen of elders opgenomen.

Het gemeenschappelijk kader van de EU voor coronacertificaten stelt eisen aan welke beveiligingsmechanismen die beschikbaar moet zijn om een coronacertificaat te verifiëren. Deze mechanismen vergemakkelijken de verificatie dat het certificaat door de nationale autoriteiten is afgegeven. Samen met de geboortedatum en naam, die eventueel handmatig moeten worden gecontroleerd aan de hand van een overhandigd identiteitsbewijs, zal de persoon in kwestie zich identificeren en daarmee zijn verband met de gegevens in het certificaat bewijzen. De verificatie heeft betrekking op de geldigheid van het certificaat en niet op de identiteit van de persoon.
De verordening machtigt de Commissie om te bepalen dat certificaten van derde landen gelijkwaardig zijn aan het Europese systeem. Voor de EU-landen zijn deze dan direct geldig, terwijl voor de EER-EVA-landen ook elke rechtshandeling in de overeenkomst moet worden opgenomen.
De verordening verhindert niet dat er op nationaal niveau gelijkwaardigheidsbesluiten worden genomen. Covid19-de regeling bijlage D geeft een actueel overzicht van geaccepteerde coronacertificaten.

Een vereenvoudigde versie van het coronacertificaat is aangepast voor huishoudelijk gebruik en toont minder persoonlijke informatie over de houder. Vereenvoudigde weergave van coronacertificaat voor huishoudelijk gebruik geeft niet de achtergrond weer waarom het certificaat geldig is, maar alleen dat het voor jou geldig is.

De termen 3G, 2G (en 1G) worden vaak gebruikt in verband met de bespreking van coronacertificaten. De termen verwijzen naar de Duitse termen geimpft (gevaccineerd), genesis (herziene ziekte) en geit-getest (getest), zie rubriek 4.3. Oplossingen waarbij vaccins, ziektes en negatieve tests worden apart gezet als 3G, terwijl oplossingen waarbij alleen vaccins en ziektes worden geaccepteerd, kunnen worden aangeduid als 2G.

Enkele verschillende apparaten:

- 3G-niveau; dat men ofwel gevaccineerd moet zijn, een coronaire hartziekte heeft gehad of een negatieve sneltest kan laten zien
- 2G-niveau; dat men ofwel is ingeënt of een coronaire hartziekte heeft ondergaan
- 2G+ niveau; dat men naast ingeënt zijn tegen of herstellen van corona, ook een negatieve (snelle) test moet kunnen overleggen

Machine Translated by Google

3 Juridisch kader en toepasselijk recht

Dit hoofdstuk beschrijft de regelgeving voor zowel coronacertificaten als documentatie en het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen vast te stellen. Deze discussies kunnen ook in elkaar overlopen. Het ministerie wil benadrukken dat alleen het coronacertificaat de documentatie is waarop de rekening zelf betrekking heeft.

Het ministerie benadrukt dat de beoordeling of een infectiebestrijdingsmaatregel voldoet aan de eisen van de Wet infectiebeheersing en de eisen die voortvloeien uit onze internationaalrechtelijke verplichtingen etc. moet gebeuren bij het invoeren van de desbetreffende infectiebeheersingsmaatregel. In dit kader moet ook worden afgewogen of de eis van een coronacertificaat als documentatie in verband met de infectiebeheersingsmaatregel specifieke vragen oproept. Het ministerie wijst erop dat de beoordeling of maatregelen op het gebied van infectiebeheersing op grond van de Wet infectiebeheersing evenredig zijn, grotendeels zal samenvallen met de beoordeling of de maatregelen in overeenstemming zijn met de mensenrechten. Het zijn dezelfde overwegingen en consequenties die tegen elkaar moeten worden afgewogen. In artikel 1-5 van de Wet infectiebeheersing zijn de basiseisen voor infectiebeheersingsmaatregelen opgenomen.

3.1 De Wet Infectiebestrijding

De Infection Control Act (Wet van 5 augustus 1994 nr. 55 betreffende de bescherming tegen infectieziekten) heeft tot doel de bevolking te beschermen tegen infectieziekten door deze te voorkomen en te voorkomen dat ze op de bevolking worden overgedragen, evenals te voorkomen dat dergelijke ziekten in Noorwegen of meegebracht uit Noorwegen naar andere landen, zie § 1-1. Het doel van de wet is er ook voor te zorgen dat de gezondheidsautoriteiten en andere autoriteiten de nodige maatregelen voor infectiebeheersing implementeren en hun activiteiten op het gebied van infectiebeheersing coördineren, naast het waarborgen van de rechtszekerheid van het individu. Er zijn vaak kruisende overwegingen tussen individu en samenleving die moeten worden afgewogen in verband met maatregelen tegen infectieziekten.

De Wet Infectiebestrijding is een algemene wet en geldt voor alle infectieziekten. De wet geeft zowel regels over verantwoordelijkheden en taken voor het voorkomen van infectieziekten in een normale situatie, als een wettelijke basis voor het kunnen omgaan met nieuwe en gevaarlijke infectieuze stoffen waarvan wij geen kennis hebben. Het systeem in de Overdraagbare Ziektenwet houdt in dat de wet meerdere uitgebreide volmachten geeft voor ziekten die worden gedefinieerd als algemeen gevaarlijke infectieziekten, zie § 1-3 nr. Er komt veel bij kijken om deze autorisaties te activeren en de visie om de samenleving te beschermen en infectie te voorkomen in een crisissituatie rechtvaardigt de tussenliggende regels en de brede autorisaties.

De wet is gebaseerd op het principe van de minste interventie en stelt in § 1-5 eisen die ervoor moeten zorgen dat de maatregelen niet ingrijpender zijn en niet langer duren dan nodig is, dat wil zeggen dat maatregelen proportioneel zijn. De bepaling vereist dat de infectiebeheersingsmaatregel een duidelijke medische professionele rechtvaardiging moet hebben. De eis houdt in dat de maatregel gebaseerd moet zijn op een professionele beoordeling van b.v. hoe de ziekte besmettelijk is. De eis moet echter niet te strikt worden geïnterpreteerd en er is geen eis van een wetenschappelijk bewezen effect van de maatregel. De eisen voor de motivering moeten worden beoordeeld in het licht van b.v. infectierisico en de ernst van de ziekte, en hoe ingrijpend de maatregel is.

Machine Translated by Google

De beoordeling of de maatregel noodzakelijk is, moet gebaseerd zijn op de beschikbare kennis over de infectie die een significante ziektelast geeft, waaronder het risico op infectie en hoe de infectie kan worden beperkt, het risico op verspreiding van infectie in de individuele gemeente en wanneer infectie komt voor. Het noodzakelijkheidsvereiste volgt ook uit andere bepalingen in de Wet infectiebestrijding, bijvoorbeeld § 4-1.

Wat nodig is voor de bescherming van infectie moet worden afgewogen tegen het doel van de bestrijding van de pandemie. De strategie van het kabinet is om te voorkomen dat de covid-19-pandemie leidt tot een aanzienlijke ziektelast en een belasting voor de capaciteit van de GGD en de ziekenhuizen, terwijl de bevolking een normaal leven van alledag ervaart, andere openbare diensten tegen een redelijke vergoeding kunnen worden verleend. niveau en de economie wordt beschermd. Om dit doel te bereiken wordt er onder meer van uitgegaan dat de gemeenten, de GGD en de overheid bereid zijn maatregelen te nemen die de epidemie kunnen vertragen of indien nodig de gevolgen ervan kunnen verzachten, zodat het aantal patiënten beheersbaar en dat iedereen professioneel beveiligd is goede dienstverlening.

Bij parallelle uitbraken van algemeen gevaarlijke en niet-gevaarlijke ziekten die individueel geen buitengewone maatregelen behoeven, kan de som van de ziektelast en het risico voor de bevolking zo groot zijn dat maatregelen op grond van de Overdraagbare Ziektenwet noodzakelijk en evenredig zijn. Risicobeoordeling moet gebaseerd zijn op een alomvattende beoordeling van de totale belasting van de gezondheids- en zorgdienst en de ontwikkeling van de epidemie. De Wet besmettelijke ziekten biedt een consistente rechtsgrondslag voor het maken van een globale beoordeling bij het treffen van maatregelen ter voorkoming of bestrijding van een algemeen gevaarlijke infectieziekte. De belasting van de zorg- en zorgvoorziening wordt in deze beoordeling meegenomen.

Verder is het een vereiste dat de maatregel na een algehele beoordeling nuttig lijkt. De eis in houdt in dat de maatregel geen onnodige overlast of schade mag veroorzaken aan de persoon of personen waarop de maatregel is gericht. Het voordeel moet dus worden afgewogen tegen de last van de maatregel.

De basisvereisten voor infectiebeheersingsmaatregelen moeten worden beoordeeld op basis van de kennis die men heeft over de situatie op het moment dat beslissingen worden genomen. Dit betekent dat de basisvereisten en een eventuele voortzetting van de maatregel opnieuw moeten worden bekeken als kennis en de situatie veranderen. Dit staat ook in andere bepalingen van de wet, bijvoorbeeld § 4-1 vijfde lid, waarin een activiteitsverplichting staat als de noodzaak van een maatregel wordt afgezwakt: het is niet meer nodig.”

Dit betekent dat maatregelen die worden genomen om uitbraken aan te pakken, moeten worden aangepast aan de besmettingssituatie en niet langer mogen duren dan nodig is. Naarmate u meer kennis opdoet, kunnen de maatregelen worden aangepast, zodat ze proportioneel en zo gericht mogelijk zijn.

Artikel 4-1, eerste lid, letter a, van de Wet overdraagbare ziekten geeft de bevoegdheid om "een verbod op bijeenkomsten en bijeenkomsten of een bevel tot andere beperkingen in de sociale omgang, waar mensen zich ook bevinden" te bepalen. De eerste paragraaf, letter b, machtigt de «sluiting van ondernemingen die meer mensen verzamelen, b.v. kleuterscholen, scholen, zwembaden, luchthavens, winkels, hotels of andere bedrijven en werkplekken - of beperkingen op activiteiten daar ». Letter c geeft bevoegdheid voor «stoppen of beperkingen in communicatie».

Machine Translated by Google

De bepaling voorziet in een relatief ruim recht om algemene contactbeperkende maatregelen vast te stellen om de verspreiding van besmetting in de samenleving te beperken. Het is een basisvoorwaarde voor maatregelen op grond van de bepaling dat de maatregel "noodzakelijk moet zijn om een algemeen gevaarlijke infectieziekte te voorkomen of te voorkomen dat deze wordt overgedragen", vgl. het eerste lid. In het vijfde lid is bepaald dat degene die uitvoering heeft gegeven aan de maatregel het besluit onverwijld intrekt of de reikwijdte ervan beperkt wanneer het niet meer nodig is.

Verder volgt uit § 3-8 over vaccinatie en immunisatie van de bevolking, dat het ministerie een nationaal programma voor vaccinatie tegen infectieziekten vaststelt en dat de gemeente de bevolking dit programma aanbiedt. Zie bespreking Rijksvaccinatieprogramma in paragraaf 3.9. De Infection Control Act § 3-8 tweede en derde alinea regelen rechtstreeks het recht op speciale beperkingen voor degenen die niet zijn ingeënt. Uit de bepaling volgt dat als het van cruciaal belang is om een ernstige uitbraak van een algemeen gevaarlijke infectieziekte tegen te gaan, het ministerie in regelgeving kan bepalen dat de bevolking of delen daarvan verplicht zijn zich te laten vaccineren. De voorwaarde dat er sprake moet zijn van een ernstige uitbraak van een algemeen gevaarlijke infectieziekte betekent dat de bevoegdheid slechts in enkele gevallen kan worden ingezet en dat het een tijdelijke situatie moet zijn. Dit in tegenstelling tot vaccinringen in vaccinatieprogramma's die een meer langdurig en langdurig karakter hebben.

Indien zich een ernstige uitbraak van een algemeen besmettelijke infectieziekte heeft voorgedaan, kan het ministerie in regelingen bepalen dat niet-gevaccineerde personen in bepaalde gebieden moeten blijven, deelname aan georganiseerd contact met anderen, bijvoorbeeld in de kleuterschool, school, bijeenkomsten, wordt ontzegd. of communicatiemiddelen. , of die ze nodig hebben voor teamregels. Als het in dergelijke situaties nodig is om de bevolking te vaccineren of ze er *meteen* om lachen zodat de volksgezondheid niet significant wordt geschaad, kan het Noorse Directoraat voor Volksgezondheid vaccinatie of de genoemde maatregelen bevelen. Dat het nodig en direct moet zijn twee criteria die aangeven dat de drempel voor het gebruik van deze bevoegdheid erg hoog is.

In Prop. 203 LS (2020-
2021) punten 3.5 en 6.2.

Uit de Wet Infectiebestrijding § 4A-1 volgt dat het coronacertificaat moet documenteren dat een persoon is ingeënt tegen covid-19, covid-19 heeft ondergaan op basis van een goedgekeurde test of testuitslag voor SARS-CoV-2. Er wordt gespecificeerd dat informatie over de beoordeelde covid-19 alleen in het certificaat wordt opgenomen wanneer deze is gebaseerd op een goedgekeurde test. Verder is bepaald dat het certificaat in overeenstemming moet zijn met een gemeenschappelijk Europees technisch kader. Dit betekent dat het certificaat ook in andere EER-landen kan worden gebruikt. Volgens de verordening (EU 2021/953) moet het land waar het vaccin is vastgesteld de informatie op het certificaat registreren.

In het tweede lid is bepaald dat het ministerie voorschriften kan uitvaardigen ter uitvoering van verplichtingen met betrekking tot EU-coronacertificaten die voortvloeien uit de EER-overeenkomst. De bepaling verleent bevoegdheden voor de uitvoering van de EER-verordening betreffende het EU-coronacertificaat en eventuele wijzigingshandelingen, evenals alle gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen die door de Commissie zijn vastgesteld op grond van de verordening.

In artikel 4A-2, eerste lid, is bepaald dat niemand mag worden gediscrimineerd op grond van het al dan niet kunnen overleggen van een coronacertificaat, tenzij bij of krachtens de wet is bepaald

Machine Translated by Google

geeft hiertoe toegang. Dit betekent dat iedereen die iemand wil vragen om als enige geaccepteerde documentatie een coronacertificaat te overleggen, daarvoor een basis moet hebben in wet- of regelgeving. De bewoording "in of krachtens de wet" moet zo worden begrepen dat deze afbakent tegen een bij wet vastgesteld recht, zoals bijvoorbeeld eigendom van een instelling of het recht van de werkgever om te regeren. De bepaling is niet beperkt tot de Wet Infectiebestrijding of door de Wet Infectiebestrijding gemachtigde voorschriften.

In het tweede lid krijgt het ministerie de bevoegdheid om voor het hele land of een deel van het land voorschriften te geven over het gebruik van coronacertificaten. De regelgevende instantie is beperkt tot het gebruik van coronaire certificaten als documentatie van de vaccinatiestatus, covid-19-reviews en testresultaten voor SARS-CoV-2. Eventuele bepalingen dat corona-certificaten de enige geaccepteerde documentatie van vaccinatiestatus, beoordeelde covid-19 en testresultaten zijn, kunnen alleen worden vastgesteld wanneer een effectieve en veilige verificatie nodig wordt geacht, en de aard van de maatregel en de omstandigheden niet onevenredig zullen zijn.

De bepaling geeft op zichzelf geen toestemming voor het nemen van infectiebeheersingsmaatregelen, maar maakt het gebruik van een coronacertificaat als documentatie mogelijk, indien op grond van andere bepalingen in de Wet infectiebeheersing infectiebeheersingsmaatregelen worden getroffen waar vaccinatiestatus, coronaire hartziekte of testresultaten worden meegenomen in de afbakening van de maatregel.

Zo zijn op basis van de Wet Infectiebestrijding § 4-3 voorzieningen getroffen die voorzien in:
vrijstelling van de verplichting tot quarantaine binnenkomst voor personen die zijn ingeënt of covid-19 hebben ondergaan.
Artikel 4A-2, tweede lid, van de Wet besmettelijke ziekten vormde de rechtsgrond voor het besluit van het ministerie dat aan de hand van een coronacertificaat kan worden aangetoond dat aan de voorwaarden voor vrijstelling is voldaan.
De bevoegdheid tot het geven van bepalingen op grond van de tweede volzin van het tweede lid is niet bedoeld om buiten het gebied van de Overdraagbare Ziektenwet te gelden.

De bevoegdheid om regelgeving uit te vaardigen is toegevoegd aan het ministerie. Om specifieke maatregelen mogelijk te maken, kan het ministerie regels stellen op grond waarvan gemeenten met lokale regelgeving die op grond van de Wet Infectiebestrijding zijn bevoegd, gebruik mogen maken van een coronacertificaat. In dergelijke gevallen is het de gemeente die beslist of dit wel of niet moet en regelt dit in de lokale regelgeving. Dit betekent dat een gemeente zonder wettelijke basis in landelijke regelgeving geen eisen kan stellen aan het gebruik van een coronacertificaat in bijvoorbeeld lokale zwembaden of alpine hellingen.
De twee wettelijke bepalingen beletten de gemeenten echter niet om bij de uitvoering van diverse infectiebestrijdingsmaatregelen andere soorten documentatie te verlangen voor toetsing of vaccinatie.

De toezichthouder moet noodzakelijk breed zijn om rekening te kunnen houden met de situaties waarin het wenselijk is om een coronacertificaat te gebruiken. Dit is in lijn met het systeem van de Wet Infectiebestrijding
heeft.

In § 8-1 tweede alinea wordt besloten dat overtreding van § 4A-2 eerste alinea niet wordt bestraft.

3.2 De Grondwet en internationale mensenrechtenverplichtingen

Verschillende maatregelen ter bestrijding van infecties doorbreken een aantal mensenrechten, en daarmee kan het gebruik van een coronacertificaat ook gevolgen hebben voor de uitoefening van een breed scala aan rechten. In die zin dat bij adoptie en verandering vooral gekeken moet worden naar de relatie met mensenrechten

Machine Translated by Google

regels over infectiebeheersingsmaatregelen, is de presentatie hier beperkt tot enkele voorbeelden van mensenrechtenkwesties die kunnen voortvloeien uit het bepalen van gedifferentieerde infectiebeheersingsmaatregelen en het gebruik van een coronacertificaat als documentatie. Zie ook review Prop. 203 LS (2020-
2021).

3.2.1 Het legaliteitsbeginsel

Het legaliteitsbeginsel is vastgelegd in de Grondwet in § 113 van de Grondwet, die luidt:

> Het ingrijpen van de overheid jegens het individu moet een wettelijke basis hebben.

Het legaliteitsbeginsel stelt eisen aan de door de Storting gegeven rechtsverankering en aan de duidelijkheid van de rechtsgrond. Regelgeving zal ook kunnen voldoen aan het duidelijkheidsbeginsel van het legaliteitsbeginsel. Dit veronderstelt dat de maatregel voldoende gezag heeft in de regelgeving en dat de regelgeving voldoende gezag heeft in de wet.

3.2.2 Het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven en de woning

Het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven en de woning wordt beschermd door artikel 102 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) en artikel 17 van het VN-Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (SP).

Artikel 102 van de Grondwet luidt:

> Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn communicatie.
> Er mag geen huiszoeking plaatsvinden, behalve in strafzaken.
>
> De staatsautoriteiten moeten de bescherming van de persoonlijke integriteit waarborgen.

Artikel 8 EVRM luidt:

> Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn correspondentie dans.
>
> 2. Er is geen inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en noodzakelijk is in een democratische samenleving om redenen van nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, om wanorde of misdaad te voorkomen, om de gezondheid of de goede zeden te beschermen, of om de rechten van anderen en vrijheden.

Artikel 8 van het EVRM heeft betrekking op zowel lichamelijke als geestelijke integriteit. De bepaling beschermt ook persoonlijke informatie met betrekking tot privacy. Inmenging in de rechter op grond van artikel 8, lid 1, EVRM moet gerechtvaardigd zijn op grond van artikel 8, lid 2. Dit betekent dat de inmenging een legitiem doel moet dienen, voldoende gezag moet hebben en evenredig moet zijn.

Verschillende maatregelen voor infectiebeheersing zullen, afhankelijk van de omstandigheden, afbreuk doen aan het recht van burgers op respect voor hun privéleven, gezinsleven en huis, bijvoorbeeld door de autonomie van de burgers te beperken, de mogelijkheid om het gezinsleven over de landsgrenzen heen uit te oefenen of sociale relaties te onderhouden of het recht op bezoek eigen huis. Afhankelijk van het gebruik van de certificaten zal

Machine Translated by Google

het voortzetten van infectiebestrijdingsmaatregelen tegen personen die geen coronacertificaat hebben, kan een aantasting vormen van het recht van deze personen op respect voor privé-, gezins- en woning.

Een uitspraak van de Hoge Raad van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak Vavricka c.s. van corona-certificaat. De vraag voor de uitspraak van de rechtbank was of verplichte vaccinatie van kinderen en uitsluiting van bijvoorbeeld kleuterscholen voor kinderen waarvan de ouders ervoor kiezen zich niet te vaccineren in strijd is met het recht op eerbiediging van de privacy op grond van artikel 8 EVRM van artikel 8. gezondheidsbeleid valt binnen de beoordelingsmarge van de staat, die in dergelijke gevallen ruim is. Er werd op gewezen dat er een algemene consensus bestaat in de staten over het belang van vaccinatie bij kinderen en over het belang van de vaccinatiegraad voor kudde-immuniteit. Vaccinatie gaat niet alleen over de bescherming van de gezondheid van het individu, maar ook over de algemene volksgezondheid. De rechtbank verwees naar de waarde van sociale solidariteit door erop te wijzen dat de vaccinatie andere leden van de samenleving dan de gevaccineerde beschermt. Verder werd de nadruk gelegd op het feit dat het vaccinatieprogramma voor kinderen door de medische beroepsgemeenschap als effectief en veilig wordt beschouwd. Tegelijkertijd wordt aangenomen dat het vaccin in speciale gevallen het individu kan schaden. Daarom is het volgens de rechtbank van belang dat er uitzonderingen kunnen worden gemaakt in verband met de gezondheid van het individu en dat de bijwerkingen worden gecontroleerd. De Rekenkamer benadrukte ook het belang van een open debat en transparantie in de regels.

De rechtbank oordeelde dat de autoriteiten een redelijk evenwicht hadden gevonden tussen de rechten van klagers en de noodzaak om de gezondheid van de bevolking te beschermen, zodat de interventie proportioneel was, ook al leidde dit ertoe dat de kinderen van klagers niet naar de kleuterschool mochten. Deze interventie moest worden geaccepteerd, zelfs als het leidde tot een verlies dat betekenis had voor het individu in de vorm van gebrek aan leren, socialisatie, enz. Als de niet-gevaccineerde kinderen naar de crèche zouden gaan, zou dat een ernstig risico betekenen voor de kwetsbare kinderen die niet gevaccineerd zouden kunnen worden, en dat zou een grotere ingreep zijn dan andere kinderen bloot te stellen aan een klein risico op bijwerkingen.
De rechtbank wijst er ook op dat er uitzonderingen zijn op de vaccinatievereiste voor personen die zich om gezondheidsredenen niet kunnen of mogen laten vaccineren.

Het arrest bevestigt dat de staten een ruime beoordelingsmarge hebben, bijvoorbeeld om vaccinatie als voorwaarde voor uitkering te stellen. Voor zover het ministerie weet, heeft de EMD nooit geconcludeerd dat verplichte vaccinatie of het verplicht stellen van vaccinatie als voorwaarde voor diverse diensten, een schending van het EVRM inhoudt.

Het ministerie vermeldt ook dat het Noorse Instituut voor de Rechten van de Mens (NIM) op 11 maart 2021 een rapport over vaccinatie en mensenrechten heeft gepubliceerd. Het rapport herziet de jurisprudentie van de EMD en gaat ervan uit dat het lijkt alsof de rechtbank de neiging heeft om de behoeften van de samenleving en het recht van anderen op leven en gezondheid boven het recht om niet te worden gevaccineerd. In de samenvatting schrijft NIM:

> Op basis van de bestaande jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) kan worden aangenomen dat de rechtbank ervan uitgaat dat noch verplichte vaccinatie, noch de minder ingrijpende maatregelen verplichte vaccinatie of vaccinatie als voorwaarde voor goederen zullen

Machine Translated by Google

> een schending van het EVRM, mits voldoende is bewezen dat het vaccin geen gezondheidsprobleem vormt.

De eerste zin van het eerste lid van artikel 102 van de Grondwet vertoont duidelijke overeenkomsten met artikel 8 van het EVRM en moet in het licht hiervan worden uitgelegd, maar toch zodanig dat toekomstige praktijk van internationale handhavingsinstanties niet dezelfde precedentwerking heeft bij de interpretatie de grondwet zoals in de parallelle verdragsbepalingen, vgl. 2015 pagina 93 sectie 57.

Artikel 102 van de Grondwet geeft geen instructies over toegang tot of voorwaarden voor inbreuk op het recht. De Hoge Raad heeft echter geoordeeld dat op grond van artikel 102, eerste lid, eerste volzin, van de Grondwet kan worden ingegrepen indien de ingreep een voldoende rechtsgrondslag heeft, een legitiem doel nastreeft en evenredig is, zie Rt . 2014 pagina 1105 sectie 28 en Rt. 2015 pagina 93 sectie 60.

3.2.3 Het recht op godsdienstvrijheid

De vrijheid van godsdienst wordt beschermd in de eerste volzin van artikel 16 van de Grondwet, artikel 9 EVRM en artikel 18 van de SP.

Artikel 9 EVRM luidt:

> Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat de vrijheid om van godsdienst of levensovertuiging te veranderen, en de vrijheid om van godsdienst of levensovertuiging alleen of met anderen uiting te geven, zowel in het openbaar als privé, door middel van aanbidding, onderwijs, praktijk en naleving.
>
> 2. De vrijheid van meningsuiting of overtuiging is slechts onderworpen aan de beperkingen die door de wet zijn voorgeschreven en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om redenen van openbare veiligheid, de bescherming van de openbare orde, de gezondheid of de goede zeden, of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het recht op vrijheid van godsdienst omvat het recht van het individu om te geloven, van geloof te veranderen of ervan af te zien. De regel beschermt ook het recht van het individu om zijn geloof in daden te uiten of zijn geloof met anderen te delen door middel van uitingen of bijeenkomsten. Het recht op vrijheid van godsdienst kan ook rechtstreeks worden ingeroepen door religieuze verenigingen, zie bijvoorbeeld het Institut de Prêtres Français et al. tegen Turkije, 14 december 2000. Maatregelen ter bestrijding van infecties, waaronder religieuze bijeenkomsten, kunnen een aantasting vormen van het recht op godsdienstvrijheid, zowel voor de religieuze vereniging als zodanig als voor het individu.

Er kan inbreuk worden gemaakt op het recht om godsdienst te beoefenen op grond van artikel 9, lid 2, van het EVRM om bescherming van de "gezondheid" te vragen. In gevallen waarin de afweging van het recht van de bevolking op leven en gezondheid moet worden afgewogen tegen het recht van het individu om zijn religie te praktiseren, heeft de staat een ruime beoordelingsmarge, zie Polat v. Oostenrijk, 20 juli 2021, sectie 80.

Machine Translated by Google

3.2.4 Het recht op vrijheid van vergadering

Het recht op vrijheid van vergadering wordt beschermd door artikel 101 van de Grondwet, artikel 11 van het EVRM en artikel 21 van de SP. De kern van de vrijheid van vergadering is de bescherming van demonstraties en politieke bijeenkomsten. Het recht op vrijheid van vergadering kan zowel door de organisator als door de deelnemers aan de vergadering worden ingeroepen. Een eventuele afbakening van infectiebeheersingsmaatregelen waardoor de mogelijkheid om deel te nemen aan verschillende vergaderingen wordt beperkt voor personen die geen coronacertificaat hebben, zal afbreuk doen aan het recht op vrijheid van vergadering. Met betrekking tot de voorwaarden voor inmenging in het recht op vrijheid van vergadering wordt verwezen naar de bespreking hierboven van het recht om in te grijpen in het recht op eerbiediging van het privé-leven, het gezinsleven en de woning en het recht op godsdienstvrijheid.

3.2.5 Het recht op bewegingsvrijheid

Artikel 106, eerste alinea, van de grondwet beschermt de vrijheid van verkeer binnen de grenzen van het koninkrijk en het recht om vrijelijk zijn woonplaats te kiezen, terwijl de tweede alinea van de bepaling het recht om het koninkrijk te verlaten beschermt en bepaalt dat Noorse burgers niet de toegang tot het koninkrijk worden ontzegd. Het recht op vrij verkeer wordt ook beschermd door EVRM Aanvullend Protocol 4 artikel 2 en in SP artikel 12. Voor zover het recht op vrij verkeer van personen wordt aangetast door het al dan niet hebben van een coronacertificaat, zal de mensenrechtenkwestie in de eerste plaats of er een wettelijke basis is voor het handhaven van beperkingen, degenen die geen coronacertificaat hebben, of de beperkingen in verhouding staan tot deze groep en of er sprake is van discriminatie, zie paragraaf 3.2.6).

3.2.6 Bescherming tegen discriminatie

De bescherming tegen discriminatie is geregeld in de Grondwet § 98. Het eerste lid stelt een verplichting tot gelijke behandeling vast, door te stellen dat "[alle] gelijk is voor de wet". Het tweede lid heeft een negatief voor een gemuteerd discriminatieverbod: "Geen mens mag worden onderworpen aan onredelijke of onevenredige discriminatie". Dit verbod vereist eerst een beoordeling of er sprake is van een gedifferentieerde behandeling, en vervolgens een afweging van de redenen voor discriminatie tegen de belangen van de individuen die door de verschillende behandeling worden geraakt. Over het algemeen geven zowel de bewoordingen als het voorbereidende werk aan dat artikel 98 van de Grondwet voorziet in onafhankelijke rechten die verder kunnen gaan en verder kunnen worden ingeroepen dan de discriminatiewetgeving (Prop. 81 L (2016-2017), paragraaf 4.3). Het Mensenrechtencomité benadrukte echter dat de nauwere grens voor wat als discriminatie moet worden beschouwd in de eerste plaats door de politieke autoriteiten moet worden getrokken (document 16 (2011-2012), paragraaf 26.6.2.3). In het licht hiervan zal de Wet gelijkheid en discriminatie een uitgangspunt en een centrale interpretatieve factor zijn bij het afleiden van de inhoudelijke invulling van de grondwetsbescherming tegen discriminatie.

De bescherming tegen discriminatie is ook vastgelegd in een aantal mensenrechtenverdragen, waaronder artikel 14 EVRM, artikel 26 SP en artikel 2 van het VN-Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten.

De mensenrechtenverdragen hebben relevante gronden voor discriminatie opgesomd, die allemaal verband houden met belangrijke omstandigheden van een persoon. Deze fundamenten zijn historisch bepaald en worden nog steeds gebruikt als uitgangspunt voor wat discriminatie inhoudt

Machine Translated by Google

schending van mensenrechten (Document 16 (2011-2012) paragraaf 26.4.2.2). De Mensenrechtencommissie was van mening dat de verschillende gronden voor discriminatie niet in de Grondwet zouden moeten worden vermeld, maar dat dit aan de gewone wetgeving moet worden overgelaten (document 16 (2011–2012) punt 26.6.2.6). De gronden voor discriminatie in de Wet Gendergelijkheid en Discriminatie zijn geslacht, zwangerschap, zwangerschapsverlof of adoptie, zorgtaken, etniciteit, religie, levensbeschouwing, handicap, seksuele geaardheid, genderidentiteit, genderexpressie en leeftijd. Deze lijst dekt alle op conventies gebaseerde discriminatiegronden. Het is echter duidelijk dat de lijsten niet uitputtend de gronden voor discriminatie aangeven die op grond van de Grondwet kunnen worden ingeroepen. De bescherming tegen discriminatie van de Grondwet is niet gekoppeld aan specifieke discriminatiegronden. Het Mensenrechtencomité benadrukte dat de beoordeling van oneerlijkheid in de Grondwet niet mag worden opgesloten in zeer specifieke gronden voor discriminatie.

In het licht hiervan moet worden aangenomen dat de grondwettelijke bescherming tegen discriminatie inhoudt dat het verschil in behandeling een zeker verband moet hebben met gewichtige omstandigheden van een persoon, en dat de discriminatiegronden die zijn vastgelegd in verdragen en dat de Wet Gendergelijkheid en Discriminatie moet aangeven onder welke voorwaarden dit kan zijn.

De beslissende beoordeling tegen de bescherming tegen discriminatie is of het verschil in behandeling onredelijk of onevenredig is.

3.3 De EER-overeenkomst

Zowel de EER-overeenkomst als de Schengensamenwerking hebben regels die het om redenen van volksgezondheid mogelijk maken inbreuk te maken op de rechten in verband met toegang en persoonlijke mobiliteit.

Artikel 28 van de EER-Overeenkomst over het vrije verkeer van werknemers geeft het recht om b.v. werk en verblijf te aanvaarden, behoudens de beperkingen die gerechtvaardigd zijn op grond van de openbare orde, veiligheid en volksgezondheid. Overeenkomstige beperkingen gelden ook voor vestigingen en dienstverleners, zie de artikelen 33 en 39 van de overeenkomst.Er kunnen dus beperkingen van het vrije verkeer worden ingevoerd, maar de toegang is beperkt tot maatregelen met een legitiem doel.

De WHO heeft covid-19 uitgeroepen tot een pandemie en een ernstig incident van belang voor de internationale volksgezondheid, en het staat buiten kijf dat covid-19 beperkingen van het vrije verkeer kan rechtvaardigen. Beperkingen van het vrije verkeer ter bestrijding van covid-19-besmetting moeten daarom worden beschouwd als een maatregel met een legitiem doel. Maatregelen die om redenen van volksgezondheid worden genomen, moeten in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van het EER-recht. Dit betekent dat de beperkingen ook niet-discriminerend en evenredig moeten zijn.

Het evenredigheidsvereiste houdt in dat de maatregel geschikt moet zijn om het doel te bereiken en het doel op een "consistente en systematische wijze" moet nastreven, vgl. E-8/17 Kristof fersen art. 118. Verder moet de maatregel noodzakelijk zijn om het doel te bereiken.

In de EER zijn beleidsmaatregelen op het gebied van gezondheid in beginsel een nationale aangelegenheid. Dit betekent dat de staten in het algemeen veel speelruimte hebben om maatregelen te nemen ter borging van de volksgezondheid.

Machine Translated by Google

Bij een wereldwijde pandemie met zeer grote menselijke gevolgen moet worden aangenomen dat staten een grote vrijheid hebben om beperkende maatregelen op te leggen.

3.4 EU-forordningen - EU digitaal COVID-certificaat (EU DCC)

Op 17 maart 2021 heeft de Europese Commissie een voorstel gepresenteerd voor de vaststelling van een Europees Koronas-certificaat om de grensoverschrijdende mobiliteit in de EU tijdens de covid 19-pandemie te vergroten. De EU-verordening betreffende het coronacertificaat (EU 2021/953) is aangenomen op 14 juni 2021, opgenomen in de EER-overeenkomst en is op 1 juli 2021 in werking getreden.

De verordening stelt een gemeenschappelijk juridisch en technisch kader vast voor de afgifte, verificatie en acceptatie van coronacertificaten in de EER. Het EU-coronacertificaat bestaat uit een deel met de vaccinatiestatus, een deel met coronaire hartziekte (covid-19) en een deel met testresultaten.

De verordening bepaalt dat het een recht van de burgers van de lidstaten moet zijn om een corona-certificaat digitaal of op papier te krijgen, of beide. Het certificaat moet kunnen worden geverifieerd in een andere lidstaat dan waar het is afgegeven, zodat tijdens de reis de status van vaccinatie, coronaire hartziekte of testen moet kunnen worden gedocumenteerd.
Een geldig coronacertificaat mag geen voorwaarde zijn om in de EER te mogen reizen. Het is aan elk land om te beslissen over het gebruik van de certificaten in het binnenland en welke reizigersbeperkingen van toepassing zijn.

Deze verordening vormt de inhoud van de EU-verordening van "EU digitaal COVID-certificaat" en omvat definities, reikwijdte, criteria voor privacy en informatiebeveiliging. Het belangrijkste doel is om het vrije verkeer van personen tijdens de pandemie te vergemakkelijken. Het vrije verkeer van personen vormt de kern van de EER-overeenkomst. Het gebruik van coronacertificaten kan van grote praktische betekenis zijn voor zowel burgers als marktpartijen in de EER. Uit artikel 17 volgt dat de verordening van toepassing is van 1 juli 2021 tot en met 30 juni 2022.

De verordening gaat vergezeld van Verordening (EU 2021/954), die het EU-kader voor het digitale COVID-certificaat uitbreidt tot onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven of verblijven en gerechtigd zijn om naar andere lidstaten te reizen in overeenstemming met EU-recht.

Het ministerie verwijst ook naar Gedelegeerde Verordening (EU) 2021/2288 van de Commissie van 21 december 2021 tot wijziging van de bijlage bij Verordening (EU) 2021/953 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de acceptatieperiode voor vaccinatiecertificaten. Vanaf 1 februari 2022 wordt de laatste dosis van het vaccin alleen geaccepteerd als er minder dan 270 dagen zijn verstreken sinds de laatste dosis is gegeven. De rechtshandeling moet ook worden gezien in samenhang met de aanbevelingen van de EU Audit Council voor reizen vanuit derde landen en reizen binnen het EER-gebied, die eveneens gebaseerd zijn op een aanbeveling voor een gelijke geldigheidsduur. Verordening 2021/2288 is nog niet opgenomen in de EER-overeenkomst, maar zal naar verwachting binnenkort worden opgenomen. Zolang de verordening niet is opgenomen in de EER-overeenkomst, zijn de wijzigingen niet van toepassing op Noorwegen. Het is Verordening 2021/953 in zijn oorspronkelijke vorm die voorlopig de Noorse wetgeving van toepassing is, zie covid-19-§ 25 a van de regelgeving Wanneer verordening 2021/2288 wordt opgenomen in de EER-overeenkomst, zal deze worden geïmplementeerd in de Noorse wetgeving door middel van wijzigingen in de covid-19-regelgeving.

Machine Translated by Google

3.5 De Privacyverordening, de Wet Persoonsgegevens en de Wet Gezondheidsregister

Bij het coronacertificaat gaat het om de verwerking van gezondheidsgegevens en andere persoonlijke gegevens. De verwerking van persoonsgegevens is geregeld in Wet nr. 38 van 15 juni 2018 betreffende de verwerking van persoonsgegevens (de Wet op de persoonsgegevens), die uitvoering geeft aan de Privacyverordening (AVG), zie de Wet op de persoonsgegevens § 1. De wet en de regeling is van toepassing op « geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens en in geval van niet-geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die zijn opgenomen in of zullen worden opgenomen in een register » tenzij bij of krachtens de wet anders is bepaald, zie paragraaf 2.

Artikel 6 van de Privacyverordening stelt de basisvoorwaarden voor wanneer de verwerking van persoonsgegevens mag plaatsvinden, dat wil zeggen de vereisten voor een rechtsgrond (grondslag voor verwerking) voor de verwerking van persoonsgegevens. Alle verwerkingen van persoonsgegevens moeten zijn gebaseerd op een van de zes alternatieve verwerkingsgronden in de letters a t/m f. Als de grondslag voor de verwerking artikel 6 nr. 1 letter c (wettelijke verplichting) of e (taak van algemeen belang en openbaar gezagsuitoefening), daarnaast is er een aanvullende rechtsgrond voor de verwerking in EER-recht of nationaal recht. De eis van een aanvullende rechtsgrondslag wordt nader besproken in Prop. 56 LS (2017–2018), paragraaf 6.3.2, pagina 32 ev.

Artikel 9 van de privacyverordening stelt bijzondere eisen aan de verwerking van bepaalde categorieën persoonsgegevens die als bijzonder gevoelig worden beschouwd, de zogenaamde "bijzondere categorieën persoonsgegevens". Dit omvat onder meer gezondheidsinformatie. Deze eisen gelden naast de eis van een grondslag voor behandeling. Op grond van artikel 9, lid 1, is de verwerking van bijzondere categorieën persoonsgegevens in het algemeen verboden. Artikel 9, lid 2, onder a) tot en met j), bevat meer specifieke uitzonderingen op het verbod. Artikel 9, lid 2, onder g), staat de behandeling toe die noodzakelijk is in het belang van "het algemeen belang".
De behandeling moet «in een redelijke verhouding staan tot het doel dat wordt nagestreefd. Artikel 9, lid 2, onder i), staat de verwerking van bijzondere categorieën persoonsgegevens toe wanneer dit noodzakelijk is om redenen van algemene volksgezondheid, met inbegrip van "bescherming tegen ernstige grensoverschrijdende gezondheidsbedreigingen". Deze uitzonderingen veronderstellen dat de verwerking is toegestaan op grond van EER-recht of nationaal recht, waar passend en bijzondere maatregelen moeten worden vastgesteld om de rechten en vrijheden van de betrokkene te beschermen.

De verwerkingsverantwoordelijke is ervoor verantwoordelijk dat de verwerking plaatsvindt in overeenstemming met de regels in de Wet op de persoonsgegevens en de Privacyverordening. De verwerkingsverantwoordelijkheid berust in principe bij de "wie alleen of samen met anderen het doel van de verwerking van persoonsgegevens bepaalt en welke middelen worden gebruikt", zie artikel 4 (7) van de privacyverordening.

Hoofdstuk III van de privacyverordening geeft regels over de rechten van de betrokkene, waaronder het recht op informatie en toegang, correctie, verwijdering en protest tegen de verwerking. De

Machine Translated by Google

zie Prop. 56 LS (2017–2018) hoofdstuk 10 voor een algemene bespreking van de rechten van de betrokkene op grond van de verordening.

De Wet gezondheidsregister (Wet van 20 juni 2014 nr. 43 betreffende gezondheidsregisters en verwerking van gezondheidsinformatie) vormt een aanvulling op de Wet op de persoonsgegevens en de privacyverordening. De wet is van toepassing op het gebruik van gezondheidsinformatie in gezondheidsregisters zoals SYSVAK en MSIS. In artikel 19 d van de Wet op de gezondheidsregisters is bepaald dat de gegevens in de gezondheidsregisters niet ter beschikking mogen worden gesteld aan de opsporingsinstanties of worden gebruikt voor verzekeringsdoeleinden of door werkgevers, ook niet als de geregistreerde daarmee instemt. Artikel 19 d van de Wet gezondheidsregister roept de vraag op of het coronacertificaat door personen kan worden gebruikt om de vaccinatiestatus aan hun werkgever te documenteren. Het ministerie merkt op dat deze bepaling van toepassing is op het recht van de *verwerkingsverantwoordelijke* om informatie aan werkgevers te verstrekken. In Prop. 63 L (2019-2020) paragraaf 11.4.5.9 wordt gespecificeerd dat de bepaling niet belet dat een verdachte een transcript van een gezondheidsregister als bewijs in een strafzaak indient. Evenzo belet de bepaling niet dat een persoon een transcriptie van bijvoorbeeld SYSVAK gebruikt om aan zijn/haar werkgever te documenteren dat hij/zij is ingeënt. Het overleggen van het coronacertificaat moet als gelijkwaardig worden beschouwd.

Privacy bij afgifte en gebruik van een coronacertificaat komt ook aan de orde in Prop. 203 LS (2020-2021) paragraaf 6.12.

3.6 Wet gelijkheid en discriminatie

De Wet Gelijkheid en Discriminatie (Wet van 16 juni 2017 nr. 51) § 6 eerste lid eerste zin bepaalt een algemeen discriminatieverbod:

> Discriminatie op grond van geslacht, zwangerschap, zwangerschapsverlof of adoptie, of het nu gaat om rouw, etniciteit, religie, overtuiging, handicap, seksuele geaardheid, genderidentiteit, genderexpressie, leeftijd of combinaties van deze principes, is verboden.

Onder discriminatie wordt verstaan directe of indirecte discriminatie, zie artikel 6, vierde lid. Discriminerende behandeling wordt in § 7 en § 8 gedefinieerd als het feit dat «een persoon slechter wordt behandeld dan anderen in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou zijn behandeld» (directe differentiële behandeling) of «elke schijnbaar neutrale bepaling, voorwaarde, praktijk, handelen of nalaten waardoor mensen benadeeld worden in vergelijking met anderen ”(indirecte discriminatie).

Het verschil in behandeling is niet in strijd met het verbod wanneer het een feitelijk doel heeft, noodzakelijk is om het doel te bereiken en niet onevenredig opdringerig is jegens de persoon of personen die worden gediscrimineerd (vgl. § 9).

3.7 De Arbeidsomstandighedenwet

De Arbeidsomstandighedenwet regelt een aantal aspecten van de relatie tussen werkgever en werknemer. In verband met de coronapandemie zijn met name de bepalingen van de wet die eisen stellen aan de werkomgeving van de werknemers (hoofdstuk 4 van de wet) en de beheersmaatregelen die de werkgever kan treffen jegens zijn werknemers (hoofdstuk 9 van de wet) relevant. Het primaire taakonderwerp

Machine Translated by Google

Volgens de wet is de werkgever de werkgever, zie de Arbeidsomstandighedenwet 2. De relevante regels zijn van publiekrechtelijke aard en worden gehandhaafd door de Noorse Arbeidsinspectie, zie de Arbeidsomstandighedenwet § 18-6. De bepalingen zijn van toepassing op zowel private als publieke activiteiten.

3.7.1 Eisen voor een volledig veilige werkomgeving

Volgens de Arbeidsomstandighedenwet § 4-1 moet de werkomgeving van de onderneming "volledig gerechtvaardigd zijn op basis van een individuele en algehele beoordeling van factoren in de werkomgeving die de fysieke en mentale gezondheid en het welzijn kunnen beïnvloeden". De bepaling is een wettelijke norm die op zichzelf geen nauwkeurige richtlijn geeft over de eisen die aan de werkomgeving worden gesteld. De werkomgeving moet onder de gegeven omstandigheden zo goed en passend mogelijk zijn. De eis van een volledig gezonde werkomgeving betekent echter niet dat alle risico's noodzakelijkerwijs moeten worden geëlimineerd.

Een goede infectiebeheersing is een van de voorwaarden voor een volledig veilige werkomgeving. De pandementie kan er ook voor zorgen dat andere risico's toenemen, zoals tijdsdruk, angst om besmet te raken en andere mentale belasting. Dit zijn voorwaarden waar de werkgever naast infectiebeheersing ook voor moet zorgen om een volledig veilige werkomgeving te garanderen.

Artikel 4-5 van de Arbeidsomstandighedenwet is een aanvulling op en specificeert de wettelijke norm voor een volledig verantwoorde werkomgeving met betrekking tot chemische en biologische gezondheidsrisico's. Biologisch gezondheidsrisico omvat risico op infectie door b.v. virus. De regels zijn nader uitgewerkt in de Regeling Arbowet, in het bijzonder de Regeling uitvoering arbeid, hoofdstuk 6.

Tijdens de pandemie is de Noorse arbeidsinspectie ervan uitgegaan dat overtredingen van relevante infectiebeheersingsmaatregelen op grond van de Infection Control Act / covid-19-regelgeving regelmatig ook overtredingen zullen zijn van de eisen van de Arbeidsomgevingwet voor een veilige (biologische) werkomgeving.

In het algemeen is de Noorse arbeidsinspectie ervan uitgegaan dat de werkgever, om te voldoen aan de Arbeidsomstandighedenwet, moet:

- voldoen aan de huidige infectiebeheersingsmaatregelen in de covid-19-regelgeving
- eventuele specifieke maatregelen implementeren die verder gaan dan de eisen en aanbevelingen van de gezondheidsautoriteiten, op basis van risicobeoordelingen op de individuele werkplek
- voor zover nodig het werk voor de individuele werknemer vergemakkelijken, bijvoorbeeld wanneer de werknemer tot een risicogroep behoort
- ervoor zorgen dat medewerkers voorlichting en training krijgen om te zorgen voor infectiebeheersing

Implementeer routines die ervoor zorgen dat inbreuken op de maatregelen voor infectiebeheersing worden opgespoord en gecorrigeerd

3.7.2 Beheersmaatregelen in het bedrijf

Hoofdstuk 9 van de Arbeidsomstandighedenwet geeft regels over het recht van de werkgever om beheersmaatregelen in de onderneming te treffen. Het verplichten van een werknemer om gezondheidsinformatie te verstrekken, bijvoorbeeld over de vaccinatiestatus, is te beschouwen als een beheersmaatregel op grond van de Arbeidsomstandighedenwet, hoofdstuk 9. Hetzelfde geldt voor de verplichting om de werknemer te laten testen op coronaire hartziekte of gevaccineerd te worden. zijn.

Machine Translated by Google

De centrale bepaling in de Arbeidsomstandighedenwet of beheersmaatregelen legaal zijn, is § 9-1, dat luidt:

> De werkgever kan alleen beheersmaatregelen tegen de werknemer nemen als de maatregel objectieve gronden heeft in de omstandigheden van de onderneming en geen onevenredige last voor de werknemer met zich meebrengt.

De bepaling voorziet in een ruime discretionaire afweging tussen enerzijds de behoefte van de onderneming aan de beheersingsmaatregel en anderzijds de nadelen die de werknemers ondervinden als gevolg van de beheersing.

Het vereiste van *objectieve redenen* houdt in dat de werkgever moet kunnen verwijzen naar een doel dat te ver in de onderneming is verankerd en dat op zichzelf objectief is voor de persoon die onder de beheersmaatregel valt. De kern van de eis van *proportionaliteit* is dat er proportionaliteit moet zijn tussen doelen en de maatregelen die worden genomen om de doelen te bereiken. Indien meerdere beheersmaatregelen worden genomen, moet globaal worden beoordeeld of de maatregelen globaal proportioneel zijn.

Artikel 9-2 van de Arbowet geeft regels over medezeggenschap in verband met de uitvoering van beheersmaatregelen in de onderneming.

De Arbeidsomstandighedenwet § 9-4 eerste lid regelt de medische keuringen van werkzoekenden en werknemers. Uit de bepaling volgt dat de werkgever alleen medische keuringen kan eisen

a) wanneer dit voortvloeit uit wet- of regelgeving,

b) voor posities die een bijzonder risico inhouden,

c) wanneer de werkgever het nodig acht ter bescherming van leven of gezondheid.

Het alternatief in letter b is van toepassing op het onderzoek van werknemers waarbij de gevolgen van fouten bijzonder groot zijn en bijzondere eisen aan voorzichtigheid en oplettendheid gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld een drugstest.

Het alternatief in letter c omvat gevallen waarin het nodig is om leven of gezondheid te beschermen, zowel bij de werknemer zelf als bij andere werknemers of derden. Dergelijke derden kunnen doorgaans patiënten of gebruikers zijn met een verhoogd risico op een ernstig ziekteverloop bij covid-19-infectie. Het gevaar moet concreet, dreigend en waarschijnlijk lijken, vgl. nr. 49. (2004-2005) punt 12.6.4.

Eisen voor medische keuringen moeten naast de eisen in § 9-4 ook voldoen aan de eisen van objectiviteit en proportionaliteit volgens de Arbowet § 9-1. Tijdens de pandemie vallen de beoordelingen grotendeels samen. Als andere maatregelen op het gebied van werkomgeving en infectiebeheersing het risico niet voldoende verminderen en een coronatest noodzakelijk is om het leven of de gezondheid van bijvoorbeeld patiënten of gebruikers te beschermen, zullen de vereisten voor objectiviteit en evenredigheid op grond van § 9-1 normaal gesproken worden leerde kennen.

Machine Translated by Google

3.8 De Covid-19-verordening

De meeste landelijke maatregelen ter bestrijding van infecties volgen tegenwoordig uit de verordening van 27 maart 2020 nr. 470 over maatregelen ter bestrijding van infecties etc. bij de corona-uitbarsting (covid-19 regelgeving). De regelgeving is gebaseerd op de Wet Infectiebestrijding, de Wet BHV, de Wet publieke gezondheid en de Wet op het gezondheidspersoneel.

Het doel van de Covid-19-regelgeving is om «maatregelen voor infectiebeheersing vast te stellen om de verspreiding van SARS-CoV-2 onder de bevolking en onder gezondheidspersoneel te voorkomen of te beperken, en om te zorgen voor het behoud van voldoende capaciteit in de gezondheids- en zorgdienst, zodat dat de dienst de infectiesituatie aankan en tegelijkertijd de gewone gezondheids- en zorgdiensten kan verzorgen », zie § 1.

In hoofdstuk 2 van de regeling is onder meer voorzien in isolatie en maatregelen bij binnenkomst. Eerder in de pandemie waren ook regels van toepassing op infectiequarantaine en inreisquarantaine, en uitzonderingen op deze quarantainevereisten. Hoofdstuk 3 bevat bepalingen over Svalbard, toerisme en kustcruises, enz. Hoofdstuk 5 bevat bepalingen over onder meer evenementen en activiteiten, waaronder eisen voor infectiebeheersingsoperaties. Eerder in de pandemie waren er ook aantalbeperkingen en bepalingen over sluiting.

Uit de regeling § 19 over het gebruik van coronacertificaten in verband met gemeentelijke maatregelen ter bestrijding van infectie, volgt dat gemeenten die gemeentelijke maatregelen ter bestrijding van besmetting voor bedrijven vaststellen en regelingen op grond van de Wet besmettingsbestrijding § 4-1 eerste lid, in regelingen regels kunnen stellen over het gebruik van coronacertificaten voor bedrijven en evenementen genoemd in het tweede en derde lid waarbij alle bezoekers ouder dan 16 jaar bij de ingang een coronacertificaat kunnen overleggen.

Uit § 19, tweede lid, volgt dat dit geldt voor a) restaurants, b) sportscholen en zwembaden, en c) bioscopen, theaters, concertzalen, musea, attractieparken en bijbehorende culturele en amusementslocaties. Het eerste lid is ook van toepassing op evenementen in openbare plaatsen of in gebouwen of buitenruimten die worden verhuurd of uitgeleend, waaronder hotels, gemeentehuizen, gemeentehuizen, congreszalen en zalen. Dit omvat a) sportevenementen, waaronder wedstrijden, bekers, toernooien en wedstrijden, maar niet georganiseerde trainingen, b) culturele evenementen, waaronder concerten, tentoonstellingsopeningen, opera, ballet, theater en bioscoop, maar niet georganiseerde oefeningen, trainingen en repetities, c) seminars, conferenties, cursussen, ledenvergaderingen en andere professionele bijeenkomsten, maar geen bijeenkomsten of bijeenkomsten als onderdeel van het gewone werk of onderwijs op school of universiteit;) bijeenkomsten van personen die worden gehouden onder auspiciën van een externe actor namens bedrijven en organisaties.

Ook zijn er voorzieningen getroffen voor coronacertificaten in § 4 en § 5 b, § 5 e, § 6 m en § 11 a.

Met coronacertificaat wordt bedoeld certificaten en paspoorten zoals genoemd in Bijlage D.

3.9 Regeling Rijksvaccinatieprogramma

Vaccinatie in Noorwegen is vrijwillig en wordt gratis verstrekt. Vaccinatie tegen covid-19 is onderdeel van het Rijksvaccinatieprogramma. Dit volgt uit verordening 2 oktober 2009 nr. 1229

Machine Translated by Google

op het Rijksvaccinatieprogramma §4a dat vaccin tegen covid-19 wordt aangeboden volgens richtlijnen van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid. De gemeente kan geen kosten in rekening brengen voor vaccinaties. De gemeente organiseert de vaccinaties die zij het meest passend acht om een zo hoog mogelijke vaccinatiegraad te bereiken. De Covid-19-vaccins die in het programma worden aangeboden, zijn nieuwe vaccins en zijn goedgekeurd volgens een urgentieprocedure.

3.10 Regeling melding en maatregelen bij ernstige incidenten van belang voor de internationale volksgezondheid (IHR-regelgeving)

International Health Regulations (IHR) werden in 2005 aangenomen door de Wereldgezondheidsvergadering in Genève. IHR is een overeenkomst onder internationaal recht die bindend is voor 196 landen, waaronder Noorwegen. IHR regelt internationale samenwerking en respons op infectieziekten, verspreiding van andere schadelijke factoren, zoals factoren die een chemische, nucleaire of radioactieve oorsprong hebben, of het gevolg zijn van natuurrampen. IHR is in de Noorse wetgeving voornamelijk geïmplementeerd via de Health Contingency Act, de Infection Control Act, de Public Health Act, de Health Register Act, de voorschriften van 21 december 2007 nr. 1573 betreffende de melding van en maatregelen bij ernstige incidenten van betekenis aan de internationale volksgezondheid, enz. (IHR-Reglement) en Reglement van 20 juni 2003 nr. 740 betreffende het Meldsysteem Infectieziekten (MSIS-Reglement).

3.11 Tijdelijke wet- en regelgeving inreisbeperkingen voor leningen dingen in het belang van de volksgezondheid

Het gebruik van een coronacertificaat als documentatie bij binnenkomst valt buiten de reikwijdte van de consultatienota hier. Het ministerie zal niettemin melding maken van de Tijdelijke wet van 19 juni 2020 nr. 83 inzake inreisbeperkingen voor vreemdelingen om redenen van volksgezondheid (de Wet inreisbeperkingen). Het doel van de Toegangsbeperkingswet is om het recht van binnenkomst te beperken voor vreemdelingen die anders legaal toegang zouden hebben op grond van de Immigratiewet, wanneer het noodzakelijk is om de volksgezondheid te waarborgen in het geval van het uitbreken van de algemeen gevaarlijke infectieziekte covid 19, zie a. dat buitenlanders de toegang tot het koninkrijk kan worden geweigerd, tenzij ze tot bepaalde uitzonderlijke groepen behoren. Buitenlanders die niet vallen onder een van de uitzonderingen in de wet of op grond van de wet uitgevaardigde regelingen worden uitgezet zonder nadere beoordeling van het besmettingsgevaar dat zij individueel vormen. De inreisbeperkingsregeling geeft ook bevoegdheid tot uitzetting bij overtreding van bepalingen in de covid-19-regelgeving over inreisquarantaine, toetsing en inreisregistratie. Zie verdere bespreking in Prop. 117 L (2020–
2021).

Machine Translated by Google

4 andere landen

Alle EER-landen hebben corona-certificaten opgesteld in lijn met de EU-regelgeving. Dit zijn ze verplicht via de regelgeving. In veel van de landen worden de certificaten gebruikt om de toegang tot restaurants, winkelcentra, bioscopen, enz. te behouden. voor mensen die zijn ingeënt of covid-19 hebben ondergaan. Een aantal landen buiten de EER heeft ook soortgelijke certificaatoplossingen ontwikkeld.

4.1 Denemarken

Op advies van de Epidemiecommissie heeft de Epidemiecommissie van Folketing ingestemd met de herinvoering van een coronacertificaat (coronapas) als infectiereducerende maatregel in individuele gebieden per 12 november 2021. Dit betekende dat mensen van 15 jaar en ouder een coronaverklaring moesten overleggen. certificaat om toegang te krijgen tot een aantal gebieden. Denemarken stopte op 1 februari van dit jaar met alle infectiebestrijdingsmaatregelen, waaronder het gebruik van coronapas.

Denemarken gebruikte een 3G-systeem. Dit betekende dat het coronacertificaat geldig was voor schorsing van de beoordeelde ziekte gedurende de laatste zes maanden, negatieve PCR- of antigeentest niet ouder dan 72/48 uur, of voor volledig gevaccineerd met de laatste dosis tot zeven maanden geleden. Een opfrisdosis geeft weer een geldig coronacertificaat.

Met ingang van 3 januari 2022 werd voorgesteld o.a. eisen voor een coronacertificaat bij onderwijsinstellingen boven basisschoolniveau, in restaurants, bij zogenaamde *vrije dienstverlening* (kappers, spa's, etc.), in zwembaden en sportscholen, tijdens gevangenisbezoeken en bezoeken aan verpleeghuizen en ziekenhuizen (behalve voor persoonlijke vertegenwoordigers zoals voogden etc. lachende advocaten). Voor erediensten en religieuze handelingen met meer dan 100 deelnemers binnenshuis of meer dan 1000 deelnemers buiten (dit geldt ook voor dopen, begrafenissen, bruiloften etc.) was er een coronacertificaat nodig. Particuliere bedrijven *zouden* een coronacertificaat kunnen eisen van hun werknemers. Voor medewerkers in het rijk en de regio's was er wel een coronacertificaat nodig. Dit na 12 november 2021 was er een afspraak tussen de overheid en de sociale partners *dat werkgevers een wettelijk recht krijgen om werknemers te gelasten een geldig coronapaspoort te overleggen.* De regels waren onderhevig aan voortdurende wijzigingen.

Particuliere bedrijven, culturele instellingen en verenigingen zouden in principe strengere eisen kunnen stellen aan gasten dan de wet voorschrijft. op het gebruik van mondkapjes of coronacertificaat, inclusief *eisen* dat gasten volledig zijn ingeënt.

4.2 Zweden

In Zweden werden op 9 februari alle maatregelen stopgezet. Van 1 december 2021 tot 9 februari 2022 kon Bedrijven en organisatoren, waaronder concertzalen, bioscopen en sportlocaties, hebben vaccinatiecertificaten nodig van bezoekers ouder dan 18 jaar. Dit naar aanleiding van een kabinetsbesluit van 24 november op basis van het advies van de GGD van 17 november.

Bedrijven en organisatoren die ervoor kozen geen gebruik te maken van de mogelijkheid om vaccinatiecertificaten te eisen, werden onderworpen aan strengere eisen voor b.v. maximum aantal en afstand tussen

Machine Translated by Google

bezoekers. De bedoeling van de regering was om de besmetting te beperken, maar om sluiting te voorkomen: *"... de verspreiding van besmetting onder vooral niet-gevaccineerde mensen te beperken door te voorkomen dat niet-gevaccineerde mensen zich in grotere groepen verzamelen, terwijl activiteiten bezoekers kunnen blijven ontvangen."*

Het maatregelenpakket van de GGD, bestaande uit regelgeving, algemene adviezen en adviezen, omvatte dat zittende deelnemers aan openbare bijeenkomsten en openbare evenementen binnenshuis alleen waren toegestaan als het aantal mensen boven de 20 was, ongeacht het vaccinatiebewijs. Bij evenementen met meer dan 500 personen waren vaccinatiebewijzen verplicht.

Alleen het vaccincertificaat (dus het vaccingedeelte van de digitale coronacertificaten van de EU) werd goedgekeurd. Bewijs van infectie en/of negatieve test viel niet onder de regeling.

De wettelijke basis voor het binnenlands gebruik van vaccinatiecertificaten was de wet (2021:4) betreffende speciale beperkingen om de verspreiding van de ziekte van covid-19 te voorkomen en aanvullende bepalingen in de verordening (2021: 8) over speciale beperkingen om de verspreiding van covid-19 te voorkomen ziekte. Daarnaast werden de regelgeving en algemene richtlijnen van de GGD ondersteund door de verordening.

4.3 Duitsland

De huidige regels voor binnenlands gebruik van coronacertificaten zijn ingevoerd op 24 november 2021, met enkele wijzigingen op 7 januari. Er wordt onderscheid gemaakt tussen maatregelen die op nationaal niveau gelden en maatregelen die de staten zelf kunnen bepalen.

De hoofdregel van de wet is de 3G-regel: men moet ofwel gevaccineerd zijn *[Geimpft],* een coronaire hartziekte hebben ondergaan *[Genesis]* of kunnen verwijzen naar een negatieve sneltest *[Get test])*

Het opnamepercentage is het uitgangspunt voor de vraag of er strengere regels komen, waaronder de 2G-regel (dat men is ingeënt of een coronaire hartziekte heeft gehad). De 2G-regel wordt landelijk ingevoerd als het landelijke toelatingspercentage 3 of meer per 100.000 inwoners is
gere.

Bij een landelijk toelatingspercentage van 6 of hoger geldt de 2G+ regel, dat wil zeggen dat naast het laten inenten tegen of herstellen van de corona, het mogelijk moet zijn om een negatieve (snel)test te overleggen. De autoriteiten hebben ook de mogelijkheid om te beslissen over een strenger niveau van maatregelen (2G of 2G+), ongeacht de binnencijfers en de toelatingscijfers.

Op 21 december 2021 hebben de kanselier en de regeringsleiders op staatsniveau besloten dat de 2G-regel zoals hierboven beschreven nationaal van toepassing is voor toegang tot culturele en recreatieve en sportieve activiteiten en evenementen en voor toegang tot winkels, musea, bioscopen en concerten, bibliotheken, balies, arcades mv. Op 7 januari is een "2G+"-regel ingevoerd voor de horeca en restaurants (dwz alleen degenen die zijn ingeënt met een derde dosis / booster mogen zonder andere vereisten naar binnen, terwijl degenen die slechts twee keer of slechts coronaire hartziekte hebben ondergaan, moeten bovendien een actuele negatieve (snelle) test overleggen).

Openbaar vervoer en vluchten vallen onder de 3G-regel voor reizigers en werknemers.
Naleving wordt gecontroleerd door middel van willekeurige steekproeven door de provider. banen daar

Machine Translated by Google

persoonlijk contact tussen werknemers of tussen werknemers en derden kan niet worden uitgesloten van het vallen onder het 3G-systeem. De werkgever heeft een controleplicht op de naleving van de regels en de mogelijkheid om de vaccinatiestatus van werknemers op te vragen. Door het systeem gelden voor restaurantgasten (2G+) strengere eisen dan voor medewerkers (3G).

Scholieren zijn vrijgesteld van de verplichting en 3G is ook niet van toepassing op het gebruik van taxi's. Supermarkten, apotheken en andere noodzakelijke diensten zijn verplicht voor iedereen beschikbaar te zijn. De maskerplicht geldt in alle openbare ruimtes.

Op 13 november werd het recht van burgers op een gratis snelle test ten minste eenmaal per week opnieuw ingevoerd. Er zijn overal testcentra, vooral in de grote steden, waar je gratis tig-tests kunt krijgen. Het digitale vaccincertificaat is momenteel 12 maanden geldig vanaf de tweede dosis (of de eerste in het geval van coronaire hartziekten).

Op 10 december 2021 heeft de Bondsdag een vaccinatieplicht aangenomen voor medewerkers van klinieken, verpleeghuizen en vergelijkbare instellingen. Werknemers moeten vóór 15 maart 2022 een vaccinattest of ziektebewijs overleggen. De Bondsdag maakt momenteel een tijdschema op voor een eventuele beslissing over een algemene vaccinverplichting. Er kan worden vermeld dat soldaten in de Duitse defensie de plicht hebben om de vaccinaanbevelingen van de staat op te volgen, en dus verplicht zijn om het coronaire vaccin te nemen.

Voor toegang tot bejaarden- en verpleeghuizen en instellingen waar mensen met een beperking of andere gezondheidskwetsbare groepen wonen, moet u als werknemer of bezoeker dagelijks een negatieve testverklaring overleggen, dit geldt ook voor gevaccineerde mensen.

Op staatsniveau kan een 3G + -regel worden ingevoerd (alleen goedgekeurde PCR-test), 2G-regel of 2G + -regel, op basis van het toelatingspercentage in de staat. De regels worden bepaald door middel van regelgeving op het niveau van de staat. Bij een toelatingspercentage van 9 en hoger worden eventuele deurbiedingen en andere opdringerige contactbeperkingen op staatsniveau beslist.

De staten kunnen via regelgeving een zogenaamd *«2G-optiemodel» invoeren,* waarbij bijvoorbeeld restaurants en organisatoren van culturele evenementen zelf kunnen beslissen over het gebruik van de 2G-regel. Onder andere de deelstaat Hamburg heeft dit ingevoerd.

Bij verificatie van coronacertificaat hoort ook verificatie van identiteitsbewijs. Vervalsing van vaccinbewijs is een probleem geweest in Duitsland en de wijzigingen in de wet op besmettelijke ziekten zijn nu ingevoerd strengere straffen hiervoor, waaronder een gevangenisstraf van maximaal twee jaar voor iedereen die een vals vaccincertificaat ontwerpt.

Het wettelijk kader voor het toestaan van infectiebeheersingsmaatregelen, waaronder het gebruik van een coronacertificaat, is vastgelegd in de Wet Infectiebestrijding *(Infektionsschutzgesetz).* De laatste wetswijziging waartoe besloten is door Voor de Bondsdag is in werking getreden op 24 november 2021, met een geldigheid tot 19 maart 2022. Voor de Bondsdag kan dan een eenmalige verlenging met drie maanden goedkeuren. In verband met de laatste wetswijziging vormt Covid-19 niet langer een "epidemische noodtoestand".
Vooralsnog betekent dit dat alle specifieke maatregelen wettelijk moeten worden toegestaan.

Machine Translated by Google

5 Infectiebestrijding professionele uitgangspunten

Tijdens de pandemie zijn een aantal keren infectiebeheersingsmaatregelen ingevoerd die afbakenen op basis van de coronastatus. In de covid-19-regeling § 4 tweede lid zijn bijvoorbeeld uitzonderingen gemaakt voor de inreisquarantaine voor personen die volledig zijn ingeënt of covid-19 hebben ondergaan. Ook zijn er uitzonderingen gemaakt op de eis van infectiequarantaine voor nauwe contacten die een opfrisdosis hebben gekregen, of covid-19 hebben ondergaan. Deze maatregelen zijn vastgelegd op basis van de Wet Infectiebestrijding §§ 4-3 en 4-3 a, die ruimte bieden aan respectievelijk de quarantainebepalingen en isolatie- en verplaatsingsbeperkingen etc. De zomer van 2021 gold ook voor verschillende nummerbeperkingen voor evenementen, afhankelijk van of het publiek met een coronacertificaat kon aantonen dat ze waren ingeënt, covid-19 hadden ondergaan of negatief waren getest.

Deze voorbeelden laten zien dat er al behoefte was aan gedifferentieerde infectiebestrijdingsapparatuur.
Deze behoefte kan er in de toekomst ook zijn.

Het voordeel voor de arbeidsveiligheid van strengere maatregelen voor het niet-gevaccineerde deel van de bevolking zal variëren afhankelijk van de eigenschappen van het virus en de vaccins. De ervaring leert dat vaccins in verschillende mate beschermen tegen verschillende varianten van covid-19. Toen in veel andere landen binnenlands gebruik van coronacertificaten werd ingevoerd, domineerde de deltavariant van het virus. In het voorjaar en de zomer van 2021 werd aangenomen dat gevaccineerde mensen goed beschermd waren tegen verspreiding van besmetting. Inmiddels heeft Omik ron het overgenomen, een virusvariant die ook besmettelijker is onder gevaccineerde mensen, maar die minder ernstige ziekte veroorzaakt. De verschillende varianten hebben gemeen dat gevaccineerde mensen over het algemeen minder ernstige ziekteverloop hebben.

Gedifferentieerde infectiebeheersingsmaatregelen en het gebruik van coronacertificaten als documentatie zijn een relevant alternatief, ook als de eigenschappen van het virus veranderen. Het Noorse Directoraat van Volksgezondheid heeft verklaard dat het op basis van de kennis die men heeft over de omicron-variant, in het algemeen medisch gerechtvaardigd kan zijn om strengere infectiebestrijdingsmaatregelen te nemen voor niet-gevaccineerde dan voor gevaccineerden. Met toenemende kennis dat de vaccins een beperkt effect hebben tegen de verspreiding van infectie met de omicron-variant, zullen contactbeperkende maatregelen gericht op niet-gevaccineerden in *de huidige situatie* vooral relevant zijn om het risico van de niet-gevaccineerde persoon op ernstige covid-19-ziekte en daarmee ziekenhuisopnames. Door de ontwikkeling van nieuwe vaccins en het risico op nieuwe virusvarianten met nieuwe eigenschappen kan het ook in de periode na 1 juli 2022 nodig zijn om een coronacertificaat als documentatie te gebruiken. De frequente en snelle veranderingen hebben duidelijk gemaakt hoe belangrijk het is om voorbereid te zijn en goede digitale tools paraat te hebben.

De Noorse Directie Volksgezondheid en het Rijksinstituut voor Volksgezondheid hebben in meerdere opdrachten, waaronder antwoorden op opdracht 554 deel 1, infectiebeheersingsmaatregelen beoordeeld die gericht zijn op vaccinatie en het gebruik van coronacertificaten als documentatie . 554 van 2, 590 en 604 en 601b.

Naar aanleiding van opdracht 590 bevelen de instanties aan om negatief testen niet gelijk te stellen aan vaccinatie of een overleden ziekte, omdat testen in mindere mate niet-gevaccineerde en gevaccineerde mensen beschermt tegen infectie. Het Noorse Directoraat van Volksgezondheid deelt de inschatting van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid dat als differentiatie en gebruik van coronacertificaten zijn toegestaan, niet-essentiële arena's moeten gelden waar het risico op infectie groot is, de handelingslast beperkt is en er goede controlemogelijkheden zijn , zoals

Machine Translated by Google

nachtclubs, kroegen en binnenevenementen zonder vaste zitplaatsen, eventueel ook drie fitnesscentra en zwembaden.

Naar aanleiding van opdracht 604 wordt de voorziening beoordeeld op een mogelijke differentiatie van infectiebeheersingsmaatregelen bij evenementen en restaurants.

Machine Translated by Google

6 Beoordelingen van het ministerie

Het ministerie stelt voor om de geldigheidsduur van de tijdelijke bepalingen inzake kroningscertificaten in Wet nr. 55 van 5 augustus 1994 ter bescherming tegen infectieziekten (Wet Infectiebestrijding), hoofdstuk 4A te verlengen, zodat dit ook na 1 juli 2022 mogelijk zal zijn om eisen te stellen aan dergelijke documentatie.

Daarnaast stelt het ministerie wijzigingen voor van de Wet infectiebestrijding § 4A-2 over het gebruik van kroningscertificaten. Het doel van de wijziging is te verduidelijken dat de toezichthouder in § 4A-2, tweede lid, alleen ziet op het gebruik van een coronacertificaat als documentatie, zodat de bepaling het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bedingen niet machtigt noch beperkt. Differentiatie van infectiebeheersingsmaatregelen op basis van de individuele vaccinatiestatus,
beoordeelde ziekte- of testuitslag moet worden beoordeeld aan de hand van de regels van de Wet infectiebeheersing over de verschillende maatregelen voor infectiebeheersing, de basisvereisten van de wet voor proportionaliteit, etc. Het ministerie stelt geen wijzigingen voor in de bepalingen van de Wet infectiebestrijding met betrekking tot maatregelen ter bestrijding van infectie, waaronder het recht op differentiatie.

6.1 Verlenging tijdelijke bepalingen coronasen certificaat

Het ministerie stelt voor om de geldigheidsduur van de tijdelijke bepalingen inzake kroningscertificaten in de Wet infectiebestrijding, hoofdstuk 4A en § 8-1, derde lid, te verlengen. De tijdelijke bepalingen over het gebruik van coronacertificaten zijn ingevoerd bij wet nr. 66 van 11 juni 2021, die op dezelfde dag in werking is getreden (zie paragraaf 3.1). Oorspronkelijk zouden de bepalingen zes maanden na de inwerkingtreding ervan worden ingetrokken. Door de wet te wijzigen op 29 november 2021 is de arbeidsperiode verlengd tot 1 juli 2022.

We moeten voorbereid zijn op een gewijzigde besmettingssituatie en dat het wellicht nodig is om opnieuw strenge maatregelen in te voeren. De paraatheid moet nog steeds hoog zijn en we moeten effectief kunnen reageren.
Het ministerie wil daarom input van de overlegorganen over de verlenging van de tijdelijke bepalingen over het gebruik van coronacertificaten, zodat het ook na 1 juli 2022 mogelijk zal zijn om eisen te stellen aan het documenteren van de coronastatus met coronacertificaten. Dit onderdeel van het voorstel is alleen van toepassing op de verlenging van de tijdelijke bepalingen in de Wet infectiebestrijding, hoofdstuk 4A en de strafvrijstelling in § 8-1 derde lid bij overtreding van § 4A-2 eerste lid. Een eventueel gebruik van een coronacertificaat in verband met specifieke infectiebestrijdingsmaatregelen veronderstelt dat er een professionele beschermingsgrondslag is voor de invoering van de maatregel.

De EU-verordening inzake coronacertificaten (EU 2021/953) is vastgesteld op 14 juni 2021, opgenomen in de EER-overeenkomst en is op 1 juli 2021 in werking getreden (zie paragraaf 3.4). De verordening stelt een gemeenschappelijk juridisch en technisch kader vast voor de afgifte, verificatie en acceptatie van coronacertificaten in de EER. Het EU-coronacertificaat bestaat uit een deel met de vaccinatiestatus, een deel met coronaire hartziekte (covid-19) en een deel met testresultaten.

Het ministerie stelt in principe voor om de bepalingen met een jaar te verlengen, tot en met 30 juni 2023. Uit artikel 17 volgt dat de regeling slechts geldt tot en met 30 juni 2022. Voor zover het ministerie weet, wordt er in de EU-commissie gewerkt aan de beoordeling of de regelgeving moet worden uitgebreid. De noodzaak van een verlenging van de Noorse regelgeving en hoe lang een verlenging eventueel zou moeten zijn, moet daarbij in samenhang worden gezien.

Machine Translated by Google

6.2 Gebruik coronacertificaat als documentatie

Het ministerie stelt een kleine aanpassing voor in de formulering van de Wet infectiebeheersing § 4A-2 om de relatie tussen infectiebeheersingsmaatregelen en het coronacertificaat als documentatie te verduidelijken.

De Wet Infectiebestrijding verhindert niet dat bij infectiebestrijdingsmaatregelen onderscheid wordt gemaakt tussen gevaccineerde en niet-gevaccineerde personen. De eisen van medische onderbouwing, noodzaak en proportionaliteit maken dat bij effectieve vaccins en een goede afweerreactie bij ziekte beoordeeld moet worden of maatregelen voor iedereen haalbaar zijn, of dat onderscheid gemaakt moet worden tussen groepen van personen.

Maatregelen voor infectiebeheersing die differentiëren op basis van vaccinstatus of herziene covid-19 zijn niets nieuws. Eerder zijn er infectiebeheersingsmaatregelen vastgesteld die afbakenen op basis van de vaccinstatus, zoals de regels inzake inreisquarantaine en infectiequarantaine. Deze voorbeelden laten zien dat er ook geen noodzakelijk verband is tussen infectiebestrijdingsmaatregelen die differentiëren op basis van vaccinstatus en documentatievereisten.
Zowel de rechtsgrondslag als het evenredigheidsvereiste op grond van artikel 1-5 van de Overdraagbare Ziektenwet, de Basiswet en de internationale mensenrechten kunnen ertoe leiden dat een maatregel *moet worden* gedifferentieerd, als de rechtvaardiging van de maatregel niet voor alle groepen personen voldoende is . Een voorbeeld hiervan is de vrijstelling van quarantainehotels voor gevaccineerde mensen, die in het voorjaar van 2021 is ingevoerd, maar nu is ingetrokken. De noodzaak om onderscheid te maken tussen verschillende groepen moet daarom integraal onderdeel uitmaken van de beoordeling van de noodzaak en evenredigheid van de individuele infectiebeheersingsmaatregel.

Indien infectiebeheersingsmaatregelen worden vastgesteld die differentiëren op basis van vaccinstatus of ziektegeschiedenis, bijvoorbeeld op grond van § 4-1, opent de Wet Infectiebestrijding § 4A-2 tweede lid voor regelgeving dat coronacertificaten kunnen worden gedocumenteerd vaccinatie of een voorgeschiedenis van ziekte. Het feit dat § 4A-2 als documentatie aan een corona-certificaat is gekoppeld, betekent dat de bepaling op zich het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bepalen overeenkomstig de wettelijke bevoegdheid voor dergelijke maatregelen niet toestaat of beperkt. De relatie tussen § 4A-2 en de wetsregels voor maatregelen ter bestrijding van infectie blijkt vandaag uit de voorbereidende werkzaamheden voor de bepaling, zie paragraaf 3.1. In de beoordeling van het ministerie is er echter aanleiding om dit in de bewoordingen te verduidelijken.

Hoofdstuk 4A-1 bevat twee paragrafen. § 4A-1 stelt het corona-certificaat op, en bepaalt dat deze volgens een gemeenschappelijk Europees technisch kader moet documenteren dat een persoon is ingeënt tegen covid-19, covid-19 heeft ondergaan op basis van een goedgekeurde test of testresultaat voor SARS- CoV-2.

§ 4A-2 eerste lid stelt als basisregel dat "[i]ngen mogen worden gediscrimineerd op grond dat zij geen coronacertificaat kunnen overleggen, tenzij bepalingen bij of krachtens de wet daartoe toegang geven." De eerste zin van het tweede lid geeft het ministerie de autoriteit voor regelgeving over "gebruik van coronacertificaten als documentatie van vaccinatiestatus, beoordeeld covid-19 en testresultaten voor SARS-CoV-2". De tweede zin van het tweede lid stelt bepaalde kaders voor dergelijke regelgeving, en bepaalt dat bepalingen dat een coronacertificaat de enige geaccepteerde documentatie is, pas kan worden vastgesteld «wanneer het wordt overwogen

Machine Translated by Google

noodzakelijk is met een effectieve en veilige verificatie, en dat deze volgens de aard van de infectiebeheersingsmaatregel en voor de teams anders niet onevenredig zal zijn ».

Op basis van de formulering van de regelgeving lijkt de relatie tussen de bepalingen over coronaire hartziekten en de regels voor infectiebeheersingsmaatregelen in principe relatief duidelijk. Uit de bewoordingen blijkt dat de infectiebeheersingsmaatregelen, inclusief de verdere afbakening daarvan, moeten worden beoordeeld in overeenstemming met de wettelijke basis voor infectiebeheersingsmaatregelen, bijvoorbeeld § 4-1. Als er infectiebeheersingsmaatregelen moeten worden vastgesteld die differentiëren op basis van vaccinatiestatus, coronaire hartziekte of testresultaten, moet worden beoordeeld of er behoefte is aan controle op de naleving van de maatregel, b.v. of bedrijven moeten worden verplicht om te controleren of klanten hun vaccinatiestatus kunnen documenteren. Een dergelijke verplichting moet ook zijn grondslag vinden in de rechtsgrond van de maatregel, bijvoorbeeld artikel 4-1 van de Wet Infectiebestrijding. Indien met een zodanige differentiatie infectiebeheersingsmaatregelen zijn vastgesteld waarbij sprake is van een bijzondere controle op de naleving, opent § 4A-2 tweede lid voor regeling dat een coronacertificaat kan worden gebruikt om aan te tonen dat men niet gedekt is. Hetzelfde volgt uit de speciale opmerkingen bij de bepaling, vgl. Prop. 203 LS (2020–

2021) Hoofdstuk 10.

De eisen in § 4A-2, tweede lid, tweede zin, over de voorwaarden om te bepalen dat een coronacertificaat «de enige aanvaarde documentatie is», zijn ook gekoppeld aan documentatie, meer bepaald de vorm van documentatie.

De tijdelijke regels voor coronacertificaten in de Wet Infectiebestrijding, hoofdstuk 4A, zijn dus gebaseerd op een principieel onderscheid tussen de regels voor infectiebestrijdingsmaatregelen, bijvoorbeeld § 4-1, en het gebruik van coronacertificaten als documentatie. De regels over coronacertificaten hebben er echter toe geleid dat de betekenis van de tijdelijke regels voor het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bepalen in twijfel wordt getrokken. In Prop. 203 LS (2020-2021) wordt op verschillende plaatsen vermeld dat corona-certificaten moeten worden gebruikt om "hulpen" en "voordelen" te bieden, en geen nieuwe beperkingen, en dat corona-certificaten een heropening van de samenleving moeten vergemakkelijken, vgl. Bijvoorbeeld de stelling Hoofdstuk 1. In verschillende contexten zijn vragen gesteld over de betekenis hiervan, zowel in het publieke debat als in verband met de verlenging van de tijdelijke regels.

Toen in het voorjaar van 2021 de tijdelijke regels werden voorgesteld, bevond de samenleving zich in een heropeningsfase. Hoewel de bewoording in § 4A-2 niet beperkt is tot gebruik bij de heropening van de samenleving, is het de vraag of de randvoorwaarden in de voorbereidende werkzaamheden dat een coronacertificaat moet worden gebruikt voor "opvang" en om een heropening van de samenleving te vergemakkelijken, betekenen die bepaalt of een coronacertificaat alleen mag worden gebruikt in een heropeningsfase, en niet een fase waarin nieuwe maatregelen worden ingevoerd. De vraag is verduidelijkt in verband met de verlenging van de tijdelijke regels in november 2021. Het advies van de commissie was dat «het gebruik van hart- en vaatziekten kan worden gereguleerd, niet alleen in een fase waarin de samenleving wordt heropend, maar ook wanneer invoering noodzakelijk is van nieuwe maatregelen om het hoofd te bieden aan een verergerde infectiesituatie », vgl.

Inst. 34 L (2021-2022) punt 2.2. Dit begrip ligt ook ten grondslag aan covid-19-
artikel 19 van de regeling, die gemeenten "die op grond van artikel 4-1, eerste lid, van de Wet Infectiebestrijding gemeentelijke maatregelen ter bestrijding van besmettingen voor bedrijven en evenementen vaststellen", de bevoegdheid geeft regels over coronacertificaten uit te vaardigen.

Machine Translated by Google

Verder hebben de uitspraken in het voorbereidend werk aanleiding gegeven tot discussie op basis van een onderscheid tussen het gebruik van een coronacertificaat om "ontheffing" of "vrijstelling" te geven van andere infectiebestrijdingsmaatregelen, en een coronacertificaat om te voorzien in "beperkingen".

Dat de Infection Control Act § 4A-2 het gebruik van corona-certificaten niet toestaat om "beperkingen" te geven, mag in zekere zin duidelijk zijn, aangezien de regels over corona-certificaten op zich geen infectiebeheersingsmaatregelen toestaan, maar alleen regels op het gebied van documentatie.

Als de opvatting dat een coronacertificaat niet kan worden gebruikt om "beperkingen" op te leggen juridische betekenis heeft, kan dat zijn door het opleggen van beperkingen waarop gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen kunnen worden vastgesteld op andere gronden, bijvoorbeeld de Wet Infectiebestrijding § 4-1 , zie § 1-5. Naar de mening van het ministerie is het echter moeilijk in te zien dat uitspraken in het voorbereidend werk voor tijdelijke wettelijke bepalingen die alleen betrekking hebben op coronacertificaten als documentatie, beperkingen opleggen aan het recht om meer gerichte infectiebestrijdingsmaatregelen op grond van § 4-1 vast te stellen, indien het noodzakelijkheidsvereiste in § 4-1 en het basisvereiste van evenredigheid in § 1-5 dicteren dat er onderscheid moet worden gemaakt tussen groepen personen.

De verklaring dat een coronacertificaat zou kunnen worden gebruikt om "hulp" en "voordelen" te bieden, en niet nieuwe beperkingen, kan, samen met enkele andere verklaringen in Prop. 203 LS (2021-2021),
wordt verstaan dat regels over het gebruik van een coronacertificaat als documentatie alleen worden gegeven waar als infectiebeheersingsmaatregel een uitzondering moet worden gemaakt, in principe relatief geïsoleerd, dus zonder uitzonderingen gerelateerd aan een coronacertificaat. Een voorbeeld uit de propositieparagraaf 6.11.3 illustreert dit:

> "Het ministerie is bijvoorbeeld van mening dat als een coronacertificaat zou zijn overwogen voor gebruik bij toegang tot winkels, dit een besmettingssituatie veronderstelt waarbij het noodzakelijk wordt geacht om de winkels te sluiten en aan de voorwaarden in de Wet Infectiebestrijding § 1-5 wordt voldaan. ."

Bovenstaande quote is zo te lezen dat men alleen een coronacertificaat van klanten bij de ingang van winkels hoeft te hebben, als er in principe een infectiebestrijdingsbasis is voor het sluiten van de winkel. In een dergelijke situatie zal het gebruik van een coronacertificaat leiden tot een minder ingrijpende vormgeving van de maatregel.

Het voorbereidende werk kan echter ook worden opgevat in de zin dat in de eerste plaats wordt uitgedrukt dat kroningscertificaten geen basis moeten bieden voor strengere maatregelen, maar een hulpmiddel zijn dat de documentatie vereenvoudigt en zo minder ingrijpende oplossingen mogelijk maakt. In de beoordeling van het ministerie lijkt het het meest aangewezen om een dergelijk begrip te baseren. Het is moeilijk een reële noodzaak in te zien om het gebruik van de documentatie te beperken tot gevallen waarin voor het eerst niet-gedifferentieerde maatregelen voor infectiebeheersing worden ingevoerd, als differentiatie van maatregelen voor infectiebeheersing op zichzelf kan worden gerechtvaardigd door een concrete beoordeling van wat als medisch wordt beschouwd. gerechtvaardigd, noodzakelijk en evenredig zijn. Regels voor het gebruik van coronacertificaten
Kan, zoals gezegd, gelijktijdig met de introductie van nieuwe infectiebestrijdingsmaatregelen worden vastgesteld, wat gerichter maatregelen mogelijk maakt. Artikel 1-5 van de Wet Infectiebestrijding staat geen «geïsoleerd»
beoordeling van de evenredigheid waarbij de mogelijkheid van een dergelijke targeting die het coronacertificaat kan vergemakkelijken buiten beschouwing wordt gelaten.

Het ministerie kan dan ook niet inzien dat de uitspraken in het voorbereidend werk over het gebruik van coronacertificaten om op zichzelf "verlichting" te bieden, wettelijke richtlijnen bevatten voor het differentiëren van infectiebestrijdingsmaatregelen in

Machine Translated by Google

huidige infectiesituatie. In de beoordeling van het ministerie moeten de uitspraken vooral worden gelezen als uitspraken over hoe men voor ogen heeft de toezichthouder in een "heropeningsfase" in het voorjaar van 2021 in te zetten.

Tegelijkertijd meent het ministerie dat het een voordeel zou zijn om in § 4A-2 duidelijk te maken dat de regels over coronacertificaten het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bepalen niet beperken. volgens de overige bepalingen van de wet. Het ministerie stelt daarom voor om in de Wet infectiebeheersing § 4A-2 tweede lid te specificeren dat regels mogen worden gegeven over het gebruik van coronacertificaten als documentatie "wanneer vaccinatiestatus, beoordeeld covid-19 of testresultaten zijn opgenomen in de afbakening van infectiebeheersing maatregelen op grond van de wet". Hiermee wordt duidelijk dat § 4A-2 op zich niet het recht regelt om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bedingen. Dit betekent ook dat § 4A-2 geen juridisch onderscheid maakt tussen het gebruik van een coronacertificaat in verband met faciliteringen of beperkingen.

Dat de regels voor coronacertificaten het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen te bepalen niet beperken, betekent niet dat het coronacertificaat helemaal niet relevant is voor welke infectiebestrijdingsmaatregelen kunnen worden vastgesteld, en hoe deze kunnen en moeten worden geregeld. Het corona-certificaat maakt effectieve en veilige documentatie en verificatie van de coronastatus mogelijk en vergemakkelijkt het gericht op infectiebeheersingsmaatregelen. Wanneer gerichte maatregelen mogelijk zijn, kan dit erop wijzen dat het niet proportioneel is om zonder gebruik van een coronacertificaat een minder gerichte maatregel vast te stellen.

In lijn hiermee gaat het ministerie er ook vanuit dat bepalingen over coronacertificaten als documentatie in de praktijk moet worden geïntegreerd in de afzonderlijke bepalingen over maatregelen voor infectiebeheersing, zodat infectiebeheersingsmaatregelen worden vastgesteld die zijn toegestaan in § 4A-2 en bijvoorbeeld in § 4-1 in combinatie.

6.2.1 Niet gevaccineerd met negatieve test

Volgens het EU-kader moet het coronacertificaat documentatie bevatten van drie medische elementen: vaccinatiestatus, coronaire hartziekte (covid-19) en testresultaat (zie paragraaf 2.2).

Testresultaten die in het coronacertificaat zijn opgenomen, omvatten zowel de PCR-test als de antigeensneltest. Om de testresultaten in het coronacertificaat beschikbaar te hebben, is het vereist dat de test is afgenomen in de GGD en dat de testuitslag is geregistreerd in de laboratoriumdatabase van het Meldsysteem Infectieziekten (MSIS) . MSIS wordt de bron van informatie over testresultaten. Zowel positieve als negatieve testresultaten worden in het certificaat weergegeven, samen met informatie over het type test, de datum en tijd waarop de test is afgenomen. Positieve test wordt alleen gebruikt als documentatie voor beoordeeld covid-19. Resultaten van zelftesten die door de testpersoon zijn uitgevoerd en gelezen (niet met hulp van gezondheidspersoneel) worden niet in het coronacertificaat opgenomen. Ook resultaten van massale testen die op scholen of elders worden uitgevoerd, worden niet meegenomen.

Een eis dat een coronacertificaat alleen mag worden gebruikt als er ook een negatieve test bij zit, volgt noch uit de tekst van de Infection Control Act §§ 4A-1 of 4A-2, noch uit de bespreking in Prop. 203 LS (2020-2021) . In de propositie punt 6.5 wordt ook expliciet gesteld dat de drie elementen in

Machine Translated by Google

het certificaat kan niet in alle contexten dezelfde betekenis krijgen. Deze opvatting sluit aan bij het feit dat de regels over coronacertificaten alleen betrekking hebben op documentatie wanneer er conform andere bepalingen afbakeningen worden gemaakt in infectiebeheersingsmaatregelen. Of een negatieve test een onderdeel moet zijn van de afbakening van een infectiebeheersingsmaatregel moet dus worden beoordeeld in overeenstemming met de wettelijke basis voor infectiebeheersingsmaatregelen en de basisvereisten in § 1-5.

Het ministerie is van mening dat specifiek in het licht van de specifieke infectiesituatie en de relevante infectiebeheersingsmaatregel moet worden bekeken wat relevant is om te documenteren, inclusief of negatieve test kan worden gebruikt en gelijkgesteld met vaccinatie en herzien covid-19 om vrijstellingen te bieden van maatregelen voor infectiebeheersing. Omdat het testresultaat slechts een uiting is van een momentopname en er een ander risicobeeld zal ontstaan, kunnen de drie elementen in het certificaat niet in alle contexten dezelfde betekenis krijgen. Men kan na de test nog steeds ziekte krijgen en zo ziek worden en anderen besmetten. Zelfs volledig gevaccineerd kan besmet raken en zich verder verspreiden. Dit brengt dan het grootste risico met zich mee voor de niet-gevaccineerde die besmet raken. Dit is daarom een vraag die specifiek in verband met de individuele infectiebeheersingsmaatregelen moet worden overwogen.

Machine Translated by Google

7 Gedifferentieerde maatregelen voor infectiebeheersing - enkele speciale gebieden

Zoals vermeld in hoofdstuk 6, gaat de Wet Infectiebestrijding uit van een onderscheid tussen *infectiebeheersingsmaatregelen* en het gebruik van een coronacertificaat als *documentatie.* Maatregelen voor infectiebeheersing die onderscheid maken tussen personen op basis van de coronastatus van het individu, moeten worden beoordeeld op basis van de regels van de Wet infectiebeheersing over de verschillende maatregelen voor infectiebeheersing, de basisvereisten van de wet op het gebied van proportionaliteit, etc. Het gebruik van een coronacertificaat gaat over het documenteren dat aan de voorwaarden uit de infectiebeheersingsmaatregel is voldaan. De regels over coronacertificaten beperken dus niet het recht om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen vast te stellen. Door efficiënt en veilig
documentatie en verificatie van de corona-status, maar het corona-certificaat vergemakkelijkt het gericht op infectiebeheersingsmaatregelen. Bij de beoordeling of infectiebeheersingsmaatregelen gedifferentieerd moeten worden, moet ook worden afgewogen of dit in verhouding staat tot niet-gevaccineerden als deze slechter presteren dan bij alternatieve maatregelen die niet differentiëren.

In deze overlegnota wordt geen wijziging voorgesteld van de wettelijke grondslag van de Wet infectiebeheersing voor maatregelen ter bestrijding van infectie. Ook worden er geen concrete wijzigingen voorgesteld aan bestaande, gereguleerde wijzigingen infectiebeheersingsmaatregelen. Het wetsvoorstel specificeert de huidige juridische situatie. Het kan worden toegepast voor publicaties over het gebruik van coronacertificaten als documentatie in het kader van de toepasselijke wetgeving, ook voor evenementen en plaatsen van dienstverlening. Dergelijke maatregelen worden doorlopend beoordeeld op basis van specifieke evenredigheidsbeoordelingen, los van deze consultatienota.

Het ministerie formuleert hierna echter enkele voorlopige en globale beoordelingen van gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen in combinatie met een coronacertificaat als documentatie in enkele bijzondere situaties. Benadrukt wordt dat deze beoordelingen zullen afhangen van:
van toekomstige infectiesituatie en heeft betrekking op eventuele toekomstige regelgeving van gedifferentieerde infectiebeheersingsmaatregelen met het gebruik van een coronacertificaat als documentatie, en niet op de voorgestelde wetswijziging.

Zie bespreking van algemene uitgangspunten voor beoordeling van mensenrechten en bescherming tegen discriminatie in Prop. 203 LS (2020-2021) paragrafen 6.9 en 6.11.

7.1 Kinderen onder de 16 jaar

De strategie van de overheid is dat eerst kinderen en jongeren voorrang moeten krijgen, daarna het bedrijfsleven. Dit betekent dat kinderen en jongeren zoveel mogelijk moeten worden afgeschermd tegen indringende maatregelen vanwege covid 19. Het gebruik van infectiebeheersingsmaatregelen op basis van coronastatus en coronacertificaat als documentatie om niet-gevaccineerden weg te houden van sociale activiteiten, kan opdringerig zijn.
gevolgen voor kinderen en jongeren.

De regering is uitgegaan van een lagere leeftijdsgrens voor huishoudelijk gebruik van coronacertificaten van 16 jaar, zie de covid-19-regelgeving § 19. De leeftijdsgrens is gerelateerd aan 16 jaar als wettelijke leeftijd, zodat jongeren vanaf 16 jaar beoordelen en sam dik voor vaccinatie.

Veel kinderen onder de 16 jaar hebben geen twee doses vaccin gekregen en velen hebben ook geen covid-19 ondergaan. Op dit moment is er geen landelijke aanbeveling om kinderen onder de 16 jaar volledig te vaccineren. Kinderen onder de 16 jaar zijn ook afhankelijk van de toestemming van beide ouders om te kunnen nemen

Machine Translated by Google

het coronair vaccin. Om deze reden zullen veel kinderen onder de 16 jaar geen Koro-neuscertificaat kunnen krijgen dat toegang geeft tot gemeenschapsactiviteiten.

De introductie van infectiebeheersingsmaatregelen, waardoor alleen gevaccineerden en personen die coronaire hartziekte hebben gehad en die dit kunnen aantonen met een coronaire hartziekte toegang krijgen, kan ertoe leiden dat kinderen en jongeren de mogelijkheid worden ontzegd om deel te nemen aan bepaalde sociale evenementen of activiteiten met hun gezin.

Het ministerie wil erop wijzen dat de situatie snel verandert. Het ministerie stelt hier dan ook niet voor om de huidige mogelijkheid om eisen voor de coronastatus en het overleggen van een coronacertificaat voor verschillende leeftijdsgroepen voor te schrijven in de Wet Infectiebestrijding § 4A-2, te beperken. Als de infectiesituatie dit vereist en het relevant wordt om eisen te stellen aan vaccinatie, covid-19 of negatieve test ondergaan, om toegang te krijgen tot gemeenschapsactiviteiten, een lagere leeftijdsgrens wordt specifiek beoordeeld. Zowel bij de invoering van gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen als bij het gebruik van een coronacertificaat als documentatie moet de situatie van kinderen en jongeren een bijzondere plaats krijgen in de beoordelingsringen.

7.2 Arbeidsomstandigheden

In Prop. 203 LS (2020-2021) werd gesteld dat de wettelijke basis in de Infection Control Act § 4A-2 niet relevant werd geacht voor gebruik in het beroepsleven als zodanig. In dit verband is er onder meer op gewezen dat noch door de werkgever noch door de werknemer de wens tot het gebruik van een dergelijk instrument is geuit. Sinds deze beoordeling is gemaakt, is er een aanzienlijke ontwikkeling geweest, zowel in de pandemie als in de vaccindekking, en het is onzeker hoe de ontwikkeling in de toekomst zal zijn. Een deel van de organisaties in het beroepsleven heeft verder benadrukt dat het gebruik van een coronacertificaat in het beroepsleven moet worden besproken. Het ministerie is van mening dat als de besmettingssituatie daartoe aanleiding geeft, er in beginsel geen reden is om af te wijzen dat er in het beroepsleven wellicht behoefte is aan gedifferentieerde besmettingsmaatregelen, al naar gelang de coronastatus. Voor zover het relevant wordt om gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen in het beroepsleven in te voeren, waarbij de vaccinstatus wordt gedocumenteerd met een coronacertificaat, zullen de bedrijven een tool ontvangen die samen met het gebruik van b.v. thuiskantoor kan, afhankelijk van de omstandigheden, de verspreiding van infecties op de werkplek helpen voorkomen en beheersen.

Voor toepassing van de rechtsgrond in § 4A-2 in het beroepsleven dienen gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen gericht op het beroepsleven te worden geïmplementeerd in regelgeving op basis van een andere bepaling in de Wet infectiebestrijding. Dit houdt bijvoorbeeld in dat werknemers die niet zijn ingeënt, een covid-19-ziekte hebben ondergaan of indien nodig een negatieve coronaire test hebben ondergaan, geen toegang hebben tot de werkplek. Een dergelijke maatregel moet voldoen aan de basisvoorwaarden in de Wet Infectiebestrijding, dat wil zeggen gebaseerd zijn op een duidelijke medische professionele rechtvaardiging, noodzakelijk zijn uit het oogpunt van infectiebeheersing en nuttig en evenredig lijken, zie paragraaf 3.1 en 6.2. Voor het overige gaat het ministerie er vanuit dat het indienen van voorstellen voor gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen in het beroepsleven en het gebruik van coronacertificaten daarbij veronderstelt dat behoeften en voorzieningen vooraf met de beroepspartijen worden besproken.

Machine Translated by Google

Als dit relevant wordt, moeten nadere regels over het gebruik van coronacertificaten in het beroepsleven in regelgeving worden vastgelegd. Daarbij moet een afweging worden gemaakt van een aantal factoren, onder meer of de regels in het algemeen of slechts in delen daarvan moeten gelden, welke voorwaarden mogen worden gesteld, of de werkgever alleen het recht moet hebben, of ook de plicht, om werknemers zonder coronacertificaat de toegang tot de werkplek te weigeren. Ook moet worden bepaald welke groepen personen mogen worden opgenomen. Het ministerie gaat ervan uit dat het voor de hand ligt dat niet alleen werknemers onder dergelijke regels moeten vallen, maar afhankelijk van de omstandigheden ook aannemers / zzp'ers. Het doel van een bijzondere vraag is of er toegang moet zijn tot "zichzelf testen" op de werkplek, en in dat verband of het bedrijf moet kunnen eisen dat de persoon in kwestie wordt getest.

Ook zal moeten worden beoordeeld wat de juridische gevolgen kunnen zijn van een ontzegging van de toegang tot de werkplek vanwege het ontbreken van een coronacertificaat. Tot voor kort moet bijvoorbeeld worden besloten of de werkgever een loonverplichting heeft voor een niet-gevaccineerde werknemer die de toegang tot de werkplek wordt ontzegd (en die bijvoorbeeld niet thuis kan werken) of dat de werknemer moet onbetaald verlof hebben. Het kan nodig zijn om te overwegen of het ontbreken van een kroningsverklaring een basis moet kunnen bieden voor personeelsverboden, met als uiteindelijk gevolg beëindiging of ontslag.

De verspreiding van besmetting vindt zowel plaats onder werknemers van in Noorwegen gevestigde bedrijven als onder werknemers van buitenlandse dienstverleners die gedetacheerd zijn of werknemers hebben in verband met de levering van een dienst in Noorwegen. Er is dus behoefte aan de maatregelen die worden genomen om ook buitenlandse bedrijven en hun werknemers in Noorwegen te betrekken.

Zoals vermeld tijdens de herziening van de toepasselijke wetgeving onder paragraaf 3.7, zal de vereiste voor de vaccinstatus een beheersmaatregel zijn op grond van de Arbeidsomstandighedenwet § 9-1. De Noorse arbeidsinspectie is er tot dusver van uitgegaan dat er in het algemeen geen mogelijkheid is om informatie over de vaccinstatus van de werknemer te vragen of te verkrijgen. Als het relevant wordt om in het beroepsleven gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen in te voeren, moet hier, net als elders, worden voldaan aan de basiseisen van de Wet Infectiebestrijding. Het ministerie gaat ervan uit dat de maatregel ook in dit geval objectief en proportioneel zal zijn in overeenstemming met de Arbowet § 9-1.

7.3 Religieuze en filosofische gemeenschappen

Maatregelen die deelname aan bijeenkomsten en ceremonies in religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen beperken, tasten de vrijheid van godsdienst en levensovertuiging en de vrijheid van vergadering aan volgens EVRM art. 9, zie paragraaf 3.2.3 en paragraaf 3.2.4. Vrijheid van gedachte, geweten, godsdienst en levensovertuiging zijn fundamenteel en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in zijn jurisprudentie betoogd dat vrijheid van godsdienst, vrijheid van gedachte en geweten een voorwaarde zijn voor een democratische samenleving.

Bijeenkomsten in religieuze en filosofische gemeenschappen zijn vaak openbare evenementen. Desalniettemin verschilt deelname aan religieuze en filosofische bijeenkomsten aanzienlijk van andere evenementen. Vrijheid van godsdienst of levensovertuiging omvat ook het recht om je overtuiging met anderen te uiten. Als het niet mogelijk is om niet-gevaccineerde mensen die een negatieve test kunnen overleggen, te accepteren, zal de eis van een coronacertificaat voor deelname aan bijeenkomsten in religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen inhouden dat

Machine Translated by Google

dat mensen die niet zijn ingeënt of coronaire hartziekten hebben gehad, niet kunnen deelnemen aan belangrijke religieuze activiteiten. Er moeten zwaarwegende overwegingen zijn zodat er geen sprake is van onevenredige discriminatie, zie paragraaf 3.2.6 en 3.6.

Uitgangspunt van het ministerie is dat deelname aan bijeenkomsten in religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen niet voorbehouden is aan gevaccineerden en personen die coronaire hartziekte hebben ondergaan en dit kunnen aantonen met een coronaire verklaring. Een dergelijke eis zou een aantasting van de godsdienstvrijheid en een onevenredige discriminatie kunnen zijn. Voor zover het toegang moet zijn
voor religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen om een coronacertificaat aan te nemen, zou dit een beperkt doel moeten hebben, bijvoorbeeld om een hoger aantal deelnemers aan evenementen toe te laten.

Indien de besmettingssituatie daartoe aanleiding geeft en het relevant wordt om vaccinatie te eisen, covid-19 of negatieve test te ondergaan om deel te kunnen nemen aan bijeenkomsten en ceremonies in onder meer religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen, moet specifiek rekening worden gehouden met religieuze en levensbeschouwelijke vrijheid . De vrijheid van godsdienst of levensovertuiging moet bij de beoordelingen extra meewegen, zowel bij de eventuele invoering van gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen als bij het gebruik van een coronacertificaat als documentatie.

7.4 Bezoeken aan gezondheidsinstellingen, gevangenissen, enz.

Uit eerdere fasen van de pandemie is bekend dat covid-19 besmetting in zorginstellingen grote gevolgen kan hebben voor kwetsbare patiënten. Bezoekbeperkingen of een bezoekverbod aan ziekenhuizen of ziekenhuizen zijn tegelijkertijd belastend voor familieleden, bewoners en patiënten. Hetzelfde geldt voor een aantal andere typen instellingen.

Als de besmettingssituatie daarom vraagt, kan het relevant zijn om de eisen voor vaccinatie, het ondergaan van een covid-19-ziekte of een negatieve test te beoordelen om gezondheidsinstellingen, gevangenissen, etc. te bezoeken. Mochten dergelijke maatregelen nodig zijn, dan mag de wet het ministerie er niet van weerhouden om de verplichting tot het overleggen van een coronacertificaat als bewijsstuk te regelen.

Het is moeilijk in te schatten of een eventuele verplichting voor bezoekers om een coronacertificaat te overleggen, kwetsbare mensen zodanig helpt beschermen dat het ingrijpender maatregelen kan voorkomen of compenseren. Een mogelijk gebruik van een coronacertificaat roept ook vragen op over wie de regeling moet dekken en in welke situaties het relevant is om te verstrekken
de benodigdheid. Dit moet echter specifiek worden overwogen, als het relevant wordt om vaccinatie te vereisen, covid-19 of een negatieve test voor dergelijke bezoeken heeft ondergaan.

Vanuit het oogpunt van het ministerie is het daarom niet wenselijk om de mogelijkheden om met een coronacertificaat te kunnen documenteren dat men aan eventuele voorwaarden voldoet, te beperken.

7.5 Corona-certificaat als documentatie in andere contexten

In de culturele sector wordt gepleit voor vrijwilligerswerk en sport, gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen en het gebruik van coronacertificaten als alternatief voor maatregelen die het aantal ambtenaren en deelnemers aan evenementen of trainingen, oefeningen etc. beperken. De argumenten zijn dat dergelijk gebruik ertoe zou kunnen bijdragen dat veel mensen activiteiten kunnen hervatten en uitbreiden die belangrijk zijn voor de kwaliteit van leven en de lichamelijke en geestelijke gezondheid van het individu. Er wordt ook beweerd dat dergelijke

Machine Translated by Google

gebruik zal in staat zijn om financiële verliezen en verlies van competentie te verminderen in industrieën die aan strikte beperkingen zijn onderworpen, zoals theaters en concertorganisatoren. Een alternatief voor gedifferentieerde maatregelen voor infectiebeheersing en het gebruik van een coronacertificaat is een grotere flexibiliteit bij het berekenen van het aantal deelnemers en publiek in relatie tot de grootte en inrichting van het pand, binnen de huidige regelgeving voor infectiebeheersing. Als gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen worden vastgesteld, ligt het voor de hand dat dit ook wordt gebruikt voor toegang tot de gebouwen van universiteiten, hogescholen en scholen voor beroepsonderwijs. Tijdens de pandemie hebben de studenten een zeer strikt actieniveau gehad, waarbij een groot deel van het onderwijs digitaal moest plaatsvinden. Studies tonen aan dat veel studenten worstelen met psychische problemen, concentratieproblemen, etc. Het ministerie is van mening dat de gebouwen van de instellingen in principe zo veel mogelijk voor iedereen open moeten blijven, met eisen of aanbevelingen voor een verantwoorde infectiebeheersing.

Het ministerie meent dat het voor het bezoeken van restaurants, cafés en bars relevant kan zijn om eisen te stellen aan vaccinatie of covid-19-ziekte te hebben ondergaan. De horeca- en uitgaansindustrie is tijdens de pandemie onderworpen aan een aantal verschillende, zeer ingrijpende maatregelen. Strenge maatregelen, zoals stoppen met drinken, zijn dramatisch voor veel bedrijven, omdat dit hun winstgevendheid aanzienlijk schaadt. Dergelijke maatregelen leiden in veel gevallen tot ontslagen en sluitingen van bedrijven die zowel belangrijke werkplekken als sociale ontmoetingsplaatsen zijn. Bovendien melden verschillende actoren uit het bedrijfsleven dat ze moeite hebben om na een ontslag competent personeel terug te krijgen. Het verlies van vaardigheden in deze sector is tegenwoordig een probleem, maar kan op de lange termijn ook een groeiend probleem worden voor de industrie.

Een langer gebruik van het corona-certificaat en eventuele vrijstellingen geven potentiële reizigers ook meer voorspelbaarheid en dragen waarschijnlijk bij aan minder verlies aan waardecreatie in de toeristische sector. Bij een eventuele beoordeling van invoering van het gebruik van een coronacertificaat is het van belang om naar dergelijke effecten te kijken. De gedifferentieerde behandeling is hier van toepassing op activiteiten die als vrijwillig kunnen worden omschreven en die voor het individu beduidend minder ingrijpend zijn dan de basisdiensten die in de samenleving worden aangeboden.

Vanuit het oogpunt van het ministerie is het niet wenselijk om de mogelijkheden om met een coronacertificaat te kunnen aantonen dat men voldoet aan alle voorwaarden voor activiteiten die als vrijwillig kunnen worden aangemerkt en beduidend minder ingrijpend zijn voor het individu dan basisvoorzieningen, niet te beperken. in de samenleving.

Machine Translated by Google

8 Administratieve en financiële consequenties

Het coronacertificaat is gebaseerd op de bestaande oplossingen op helsenorge.no, en op de infectiecontroleregisters bij het Rijksinstituut voor Volksgezondheid, waaronder MSIS (Meldingssysteem infectieziekten) en SYSVAK (Rijksvaccinatieregister). De rechtsgrond op zich heeft geen financiële of administratieve consequenties. Als een coronacertificaat wordt gebruikt als vervanging voor ingrijpender infectiebestrijdingsmaatregelen, kan de sociaaleconomische winst aanzienlijk zijn.

Machine Translated by Google

9 Opmerkingen over de rekening

Naar § 4A-2 tweede alinea

In § 4A-2, tweede lid, eerste volzin, wordt een wijziging voorgesteld die bepaalt dat voorschriften mogen worden uitgevaardigd over het gebruik van coronacertificaatdocumentatie wanneer vaccinatiestatus, review covid-19 of testresultaten zijn opgenomen in de afbakening van infectiebestrijdingsmaatregelen in overeenstemming met de wet. De wijziging specificeert de huidige juridische situatie, zie paragraaf 3.1.

Het doel van de wijziging is te verduidelijken dat de rechtsgrond in § 4A-2, tweede lid, alleen betrekking heeft op het gebruik van een coronacertificaat als documentatie, zodat de bepaling geen grondslag biedt voor noch het recht beperkt tot het vaststellen van gedifferentieerde infectiebestrijdingsmaatregelen . Differentiatie van infectiebestrijdingsmaatregelen op basis van de individuele vaccinatiestatus, ziekte of testuitslag, moet worden beoordeeld aan de hand van de regels van de Wet infectiebeheersing over de verschillende infectiebestrijdingsmaatregelen en de basisvereisten van de wet inzake proportionaliteit, etc. Hierin ligt ook dat § 4A-2 maakt geen wettelijk onderscheid tussen het gebruik van een coronacertificaat in verband met faciliteringen of beperkingen.

Een coronacertificaat kan zowel de vaccinatiestatus, covid-19 als testresultaten documenteren. Het is geen voorwaarde voor het gebruik van een coronacertificaat dat alle drie de elementen worden meegenomen in de afbakening van de infectiebeheersingsmaatregel. Het is de onderliggende infectiebeheersingsmaatregel die: bepalend voor welke van de elementen relevant zijn om te documenteren bij gebruik van het coronacertificaat. Zo kunnen er regels worden gegeven over het gebruik van een coronacertificaat als documentatie, ook als een negatieve test niet is opgenomen.

Het feit dat de bepaling is gericht op infectiebeheersingsmaatregelen waarbij vaccinatiestatus, herziene co vid-19 of testresultaten zijn opgenomen in de "afbakening" van de maatregel, wil niet zeggen dat de afbakening op een specifieke manier moet worden gemaakt van een puur technisch standpunt. Doorslaggevend is of het plafond materieel onderscheid maakt tussen personen op basis van vaccinatiestatus, beoordeeld covid 19 of testresultaten. Ook maakt het niet uit of de infectiebeheersingsmaatregel gericht is op het individu of op bedrijven.

Machine Translated by Google

Wetsvoorstel tijdelijke wijziging Wet Infectiebestrijding (uitbreiding van de regels op coronaattesten)

I

Wet nr. 55 van 5 augustus 1994 betreffende de bescherming tegen infectieziekten (de Wet overdraagbare ziekten) brengt de volgende wijzigingen aan:

Hoofdstuk 4A komt te luiden:

Kap. 4A Voorlopige bepalingen coronacertificaat

§ 4A-1 *Korona* -certificaat

Het coronacertificaat zal, in overeenstemming met een gemeenschappelijk Europees technisch kader, documenteren dat een persoon is ingeënt tegen covid-19, covid-19 heeft ondergaan op basis van een bekende test of testresultaat voor SARS-CoV-2.

Het ministerie kan voorschriften uitvaardigen ter uitvoering van verplichtingen die voortvloeien uit de EER-wet toespraken op het EU Corona Certificaat.

§ 4A-2 *Gebruik van het coronacertificaat*

Niemand mag worden gediscrimineerd op grond van het niet kunnen overleggen van een coronacertificaat, tenzij bepalingen bij of krachtens de wet daartoe toegang verlenen. Wanneer de door SARS-CoV-2 veroorzaakte ziekte covid-19 wordt beschouwd als een over het algemeen gevaarlijke infectieziekte, zie § 1-4, kan het ministerie voor het hele land of een deel van het land voorschriften uitvaardigen over het gebruik van coronacertificaten als documentatie *bij vaccinatie status, beoordeeld covid-19 of testresultaten worden conform de wet meegenomen in de afbakening van infectiebeheersingsmaatregelen.* Bepaling dat een coronacertificaat de enige geaccepteerde documentatie is, kan alleen worden vastgesteld wanneer een effectieve en veilige verificatie noodzakelijk wordt geacht en gezien de aard van de infectiebeheersingsmaatregel en de omstandigheden niet onevenredig zal zijn.

§ 8-1 derde lid komt te luiden:

Overtreding van § 4A-2 eerste lid is niet strafbaar.

yl

Hoofdstuk 4A van de Wet infectiebestrijding met §§ 4A-1 en 4A-2 en § 8-1 derde lid wordt ingetrokken op 1 juli 2023.